

ΔΡΧ. 7

BUD SAGENDORF

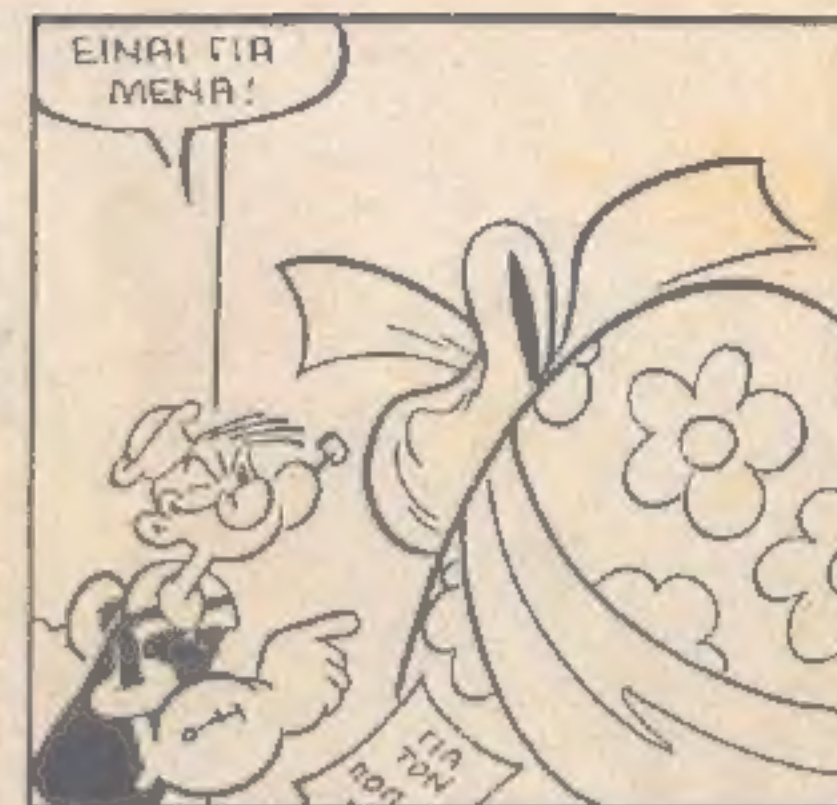
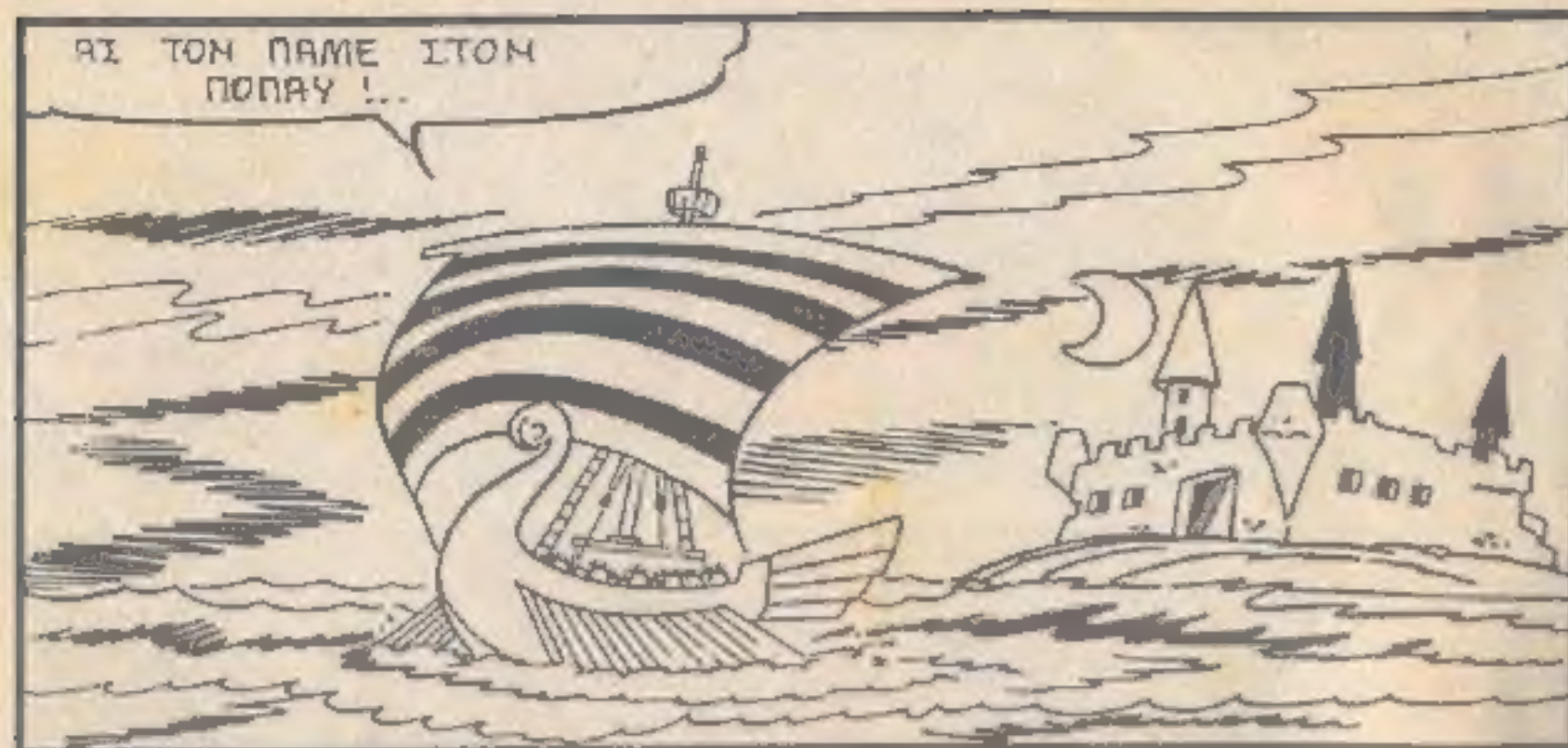
304

ΠΟΠΑΪ

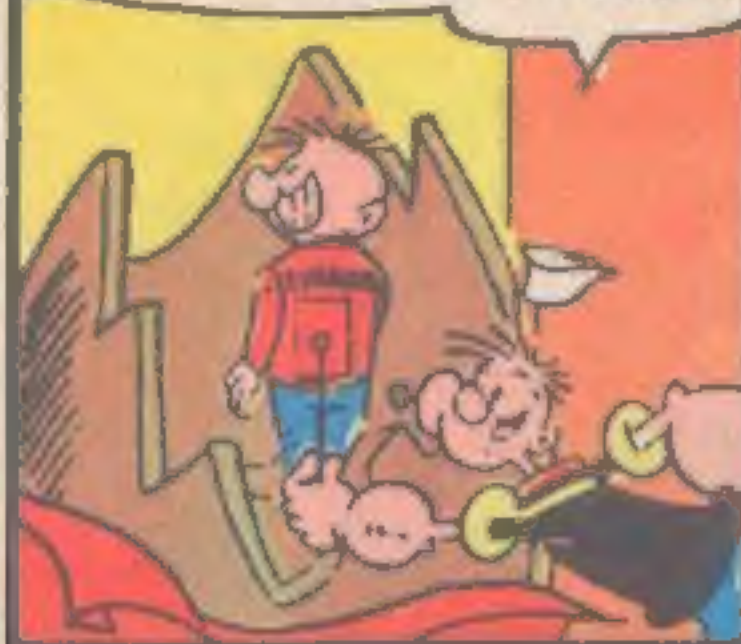

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΘΑΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΔΙΣΚΟ ΚΑΙ ΘΑ ΜΙΛΑΕΙ! ΕΧΕΙ ΕΝΑ ΚΟΡΔΟΝΙ! ΑΙΣ ΤΟ ΤΡΑΒΗΣΕ!

ΑΛΛΑ ΑΠ' ΤΗ ΚΟΥΚΛΑ ΒΗΚΕ ΧΛΩΡΟ-ΦΩΡΜΙΟ...

ΚΙ' Ο ΠΟΠΑΥ ΒΥΘΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΒΑΘΥ ΥΛΜΟ...

ΜΑ Η ΜΟΥΣΙΚΗ! Ο ΠΟΠΑΥ ΤΡΑΒΗΣΕ ΤΟ ΚΟΡΔΟΝΙ...

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΠΕΜΒΟΥΜΕ!

ΣΟΥΝ! ΒΑΛΤΕ ΤΟΝ ΜΕΤΑ ΣΤ' ΑΥΤΟ!

ΤΩΡΑ ΑΙΣ ΤΟ ΚΛΕΙΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΚΑΛΑ!...

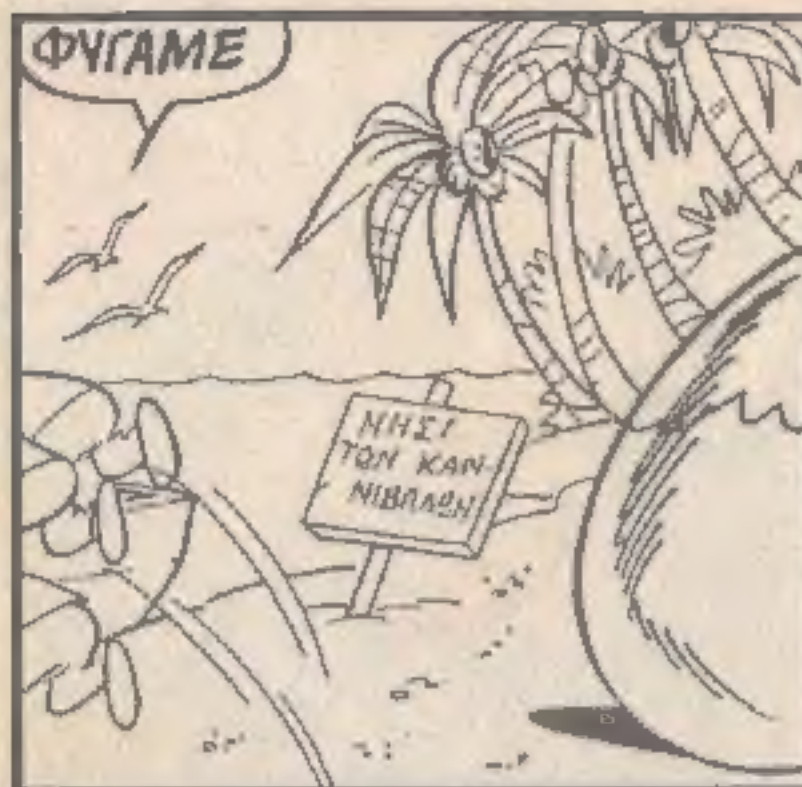

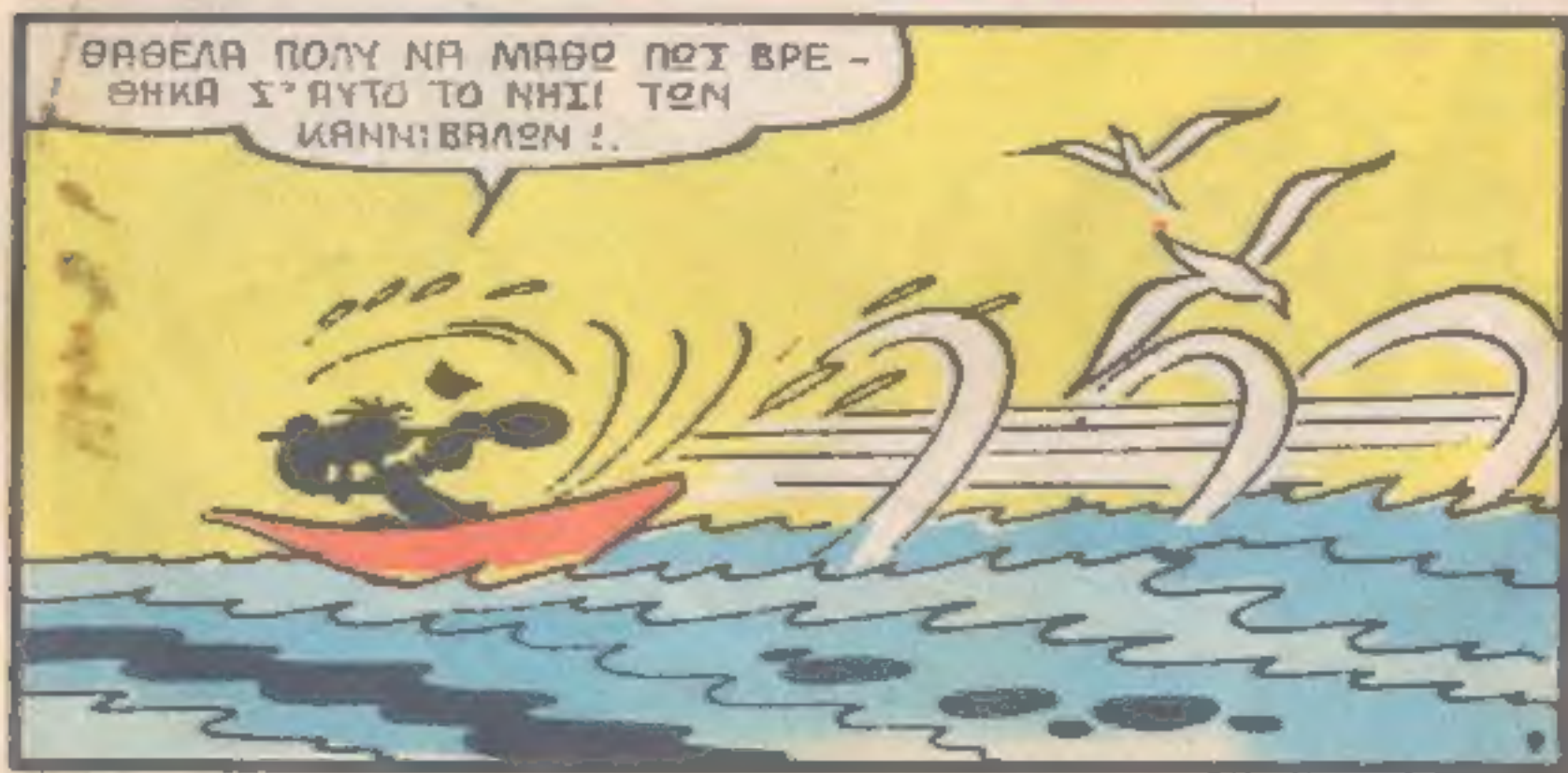
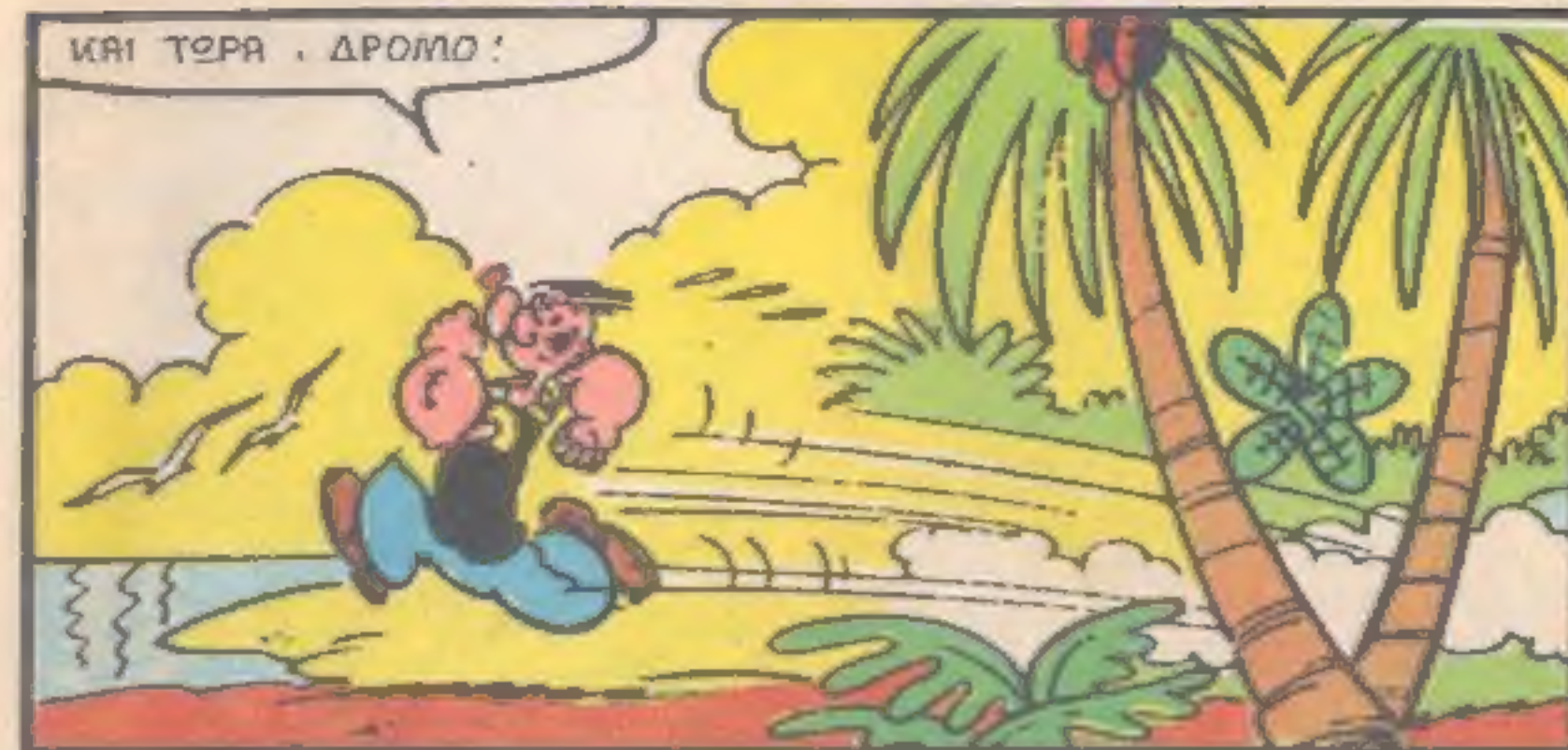
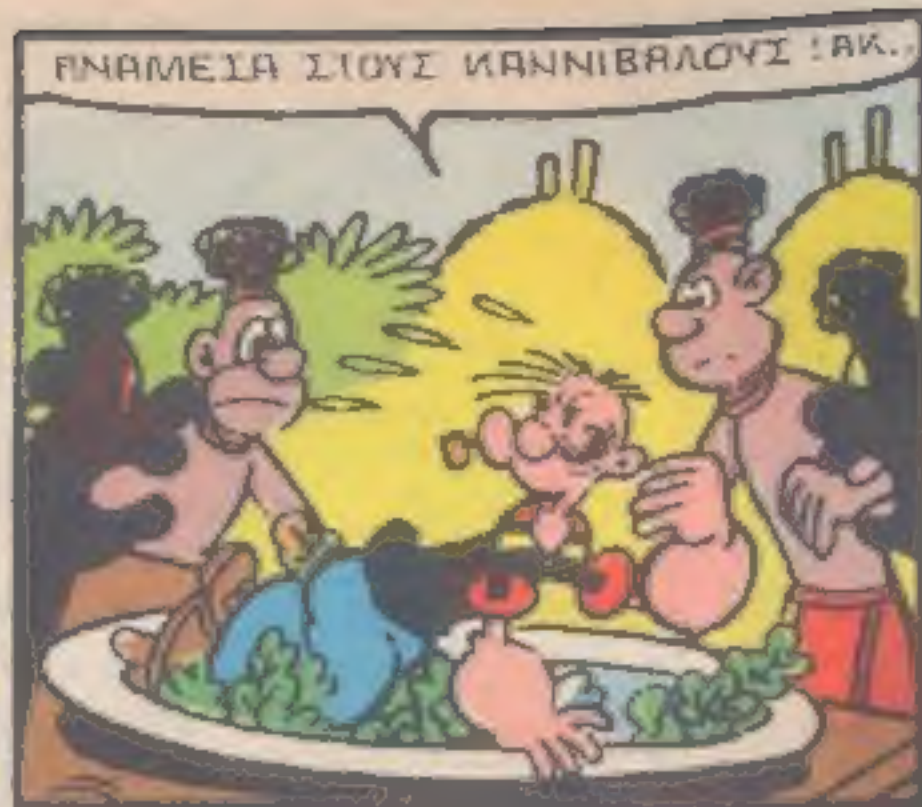
ΚΑΙ ΔΡΟΜΟ!

ΘΑ ΤΟΝ ΑΦΗΙΟΥΜΕ ΣΤ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΡΗΜΟΝΗΙ!

Ε΄Τ, ΜΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΛΟΙΟ
ΤΩΝ ΚΟΝΤΟΙΣΤΟΥΠΗΔΩΝ!

ΧΑ! ΧΑ! ΤΟΥ ΤΗ ΣΚΑΣΑΜΕ Ο-
ΡΑΙΑ
ΤΟΥ ΠΟΡΑΨ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΟΥΝ
ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΝΟΝΙΣΩ
ΕΓΩ!

ΑΟΥΓΚ! ΑΑΧ! ΕΛΕΟΣ!

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ...

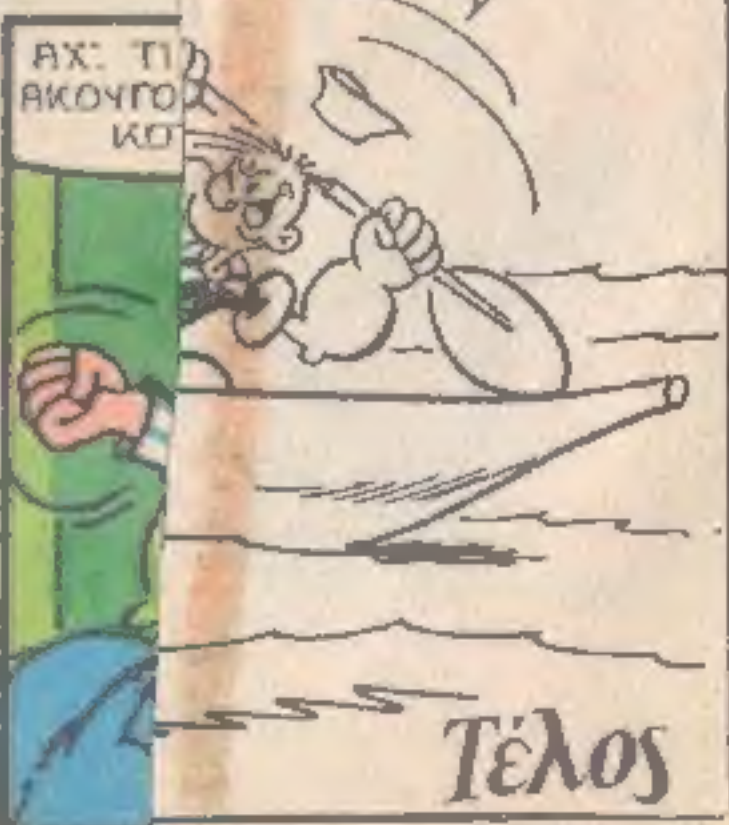
ΧΑ! ΧΑ! ΜΟΙΑΖΕΤΕ ΣΑΝ
ΑΥΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΧΑ! ΧΡΟΝΙΑ
ΠΟΛΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ!

ΓΙΑΜ... ΓΙΑΜ...

ΑΧ! ΤΙ
ΑΚΟΥΓΟ
ΚΩ

Τέλος

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Ο ΠΟΡΑΥ
ΘΕΛΗΣΕ Ν' ΑΝΤΙ-
ΓΡΑΦΕΙ ΤΟ ΙΧΕ-
ΔΙΟ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙ-
ΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ
ΤΟΥ. ΑΛΛΑ ΕΚΑΝΕ
ΕΦΤΑ ΛΑΘΗ.
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΤΑ ΒΡΗΤΕ ;

ΣΑΜΕ Ο-
ΡΑΙΑ
ΤΟΥ
ΠΟΡΑΥ!

ΤΩΡΑ ΘΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΟΥΝ
ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ !

ΚΑΤΑΡΑΜΕ-
ΝΟΙ ΚΟΝΤΟ-
ΣΤΟΥΠΗΔΕΙ!

ZZZ-POOH!

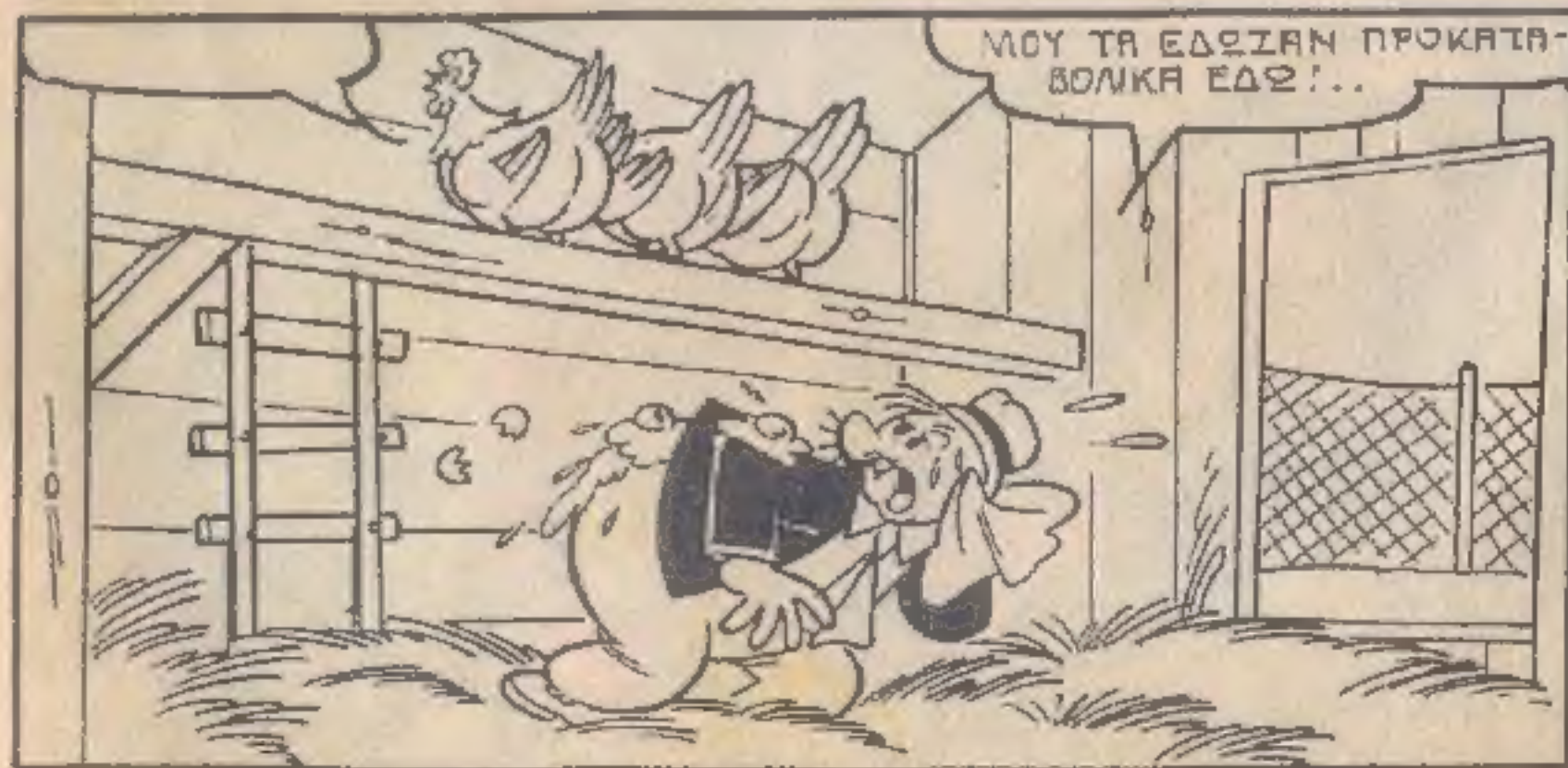
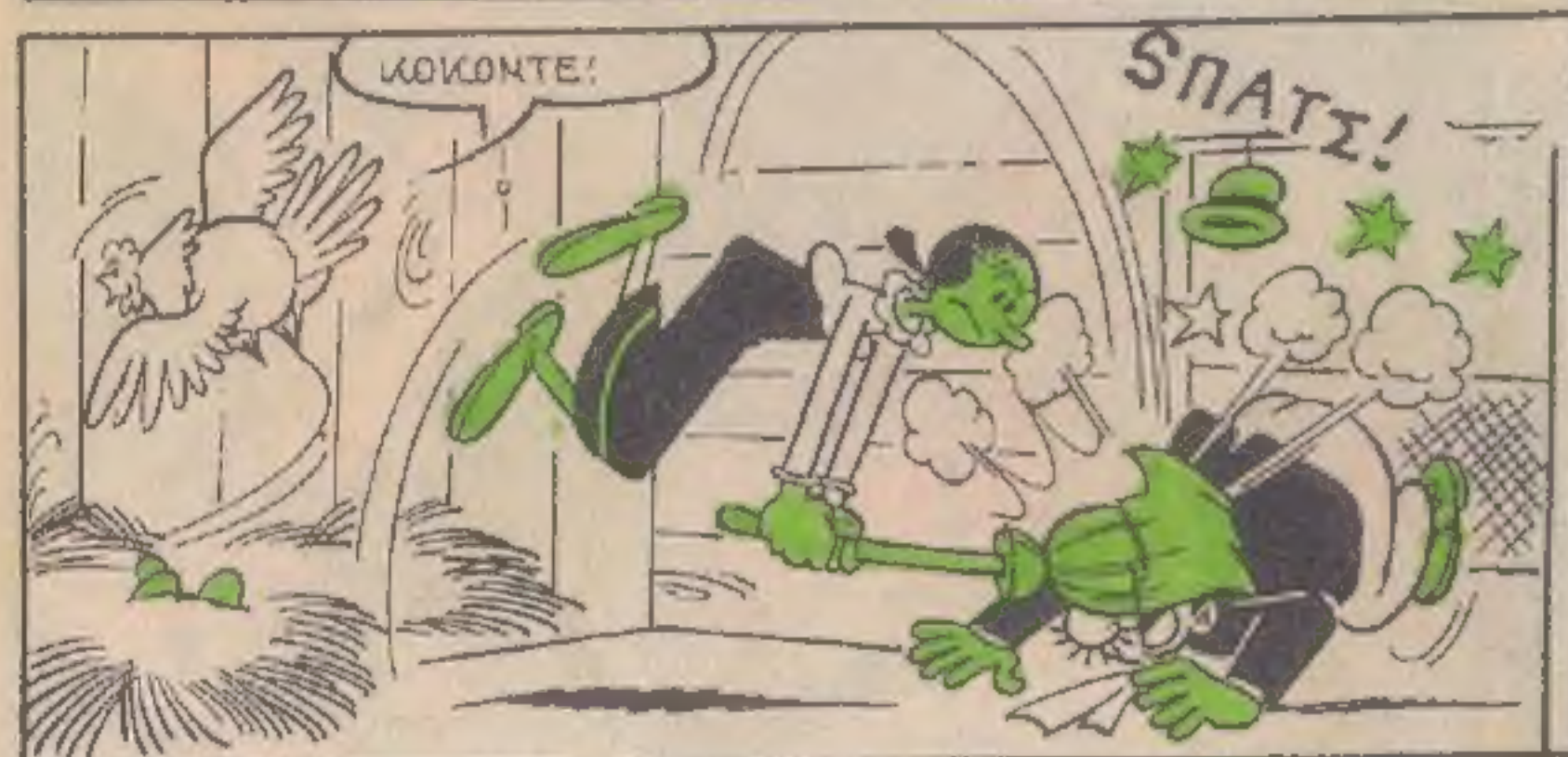
ΠΡΩΙΝΟ ΑΥΓΟ

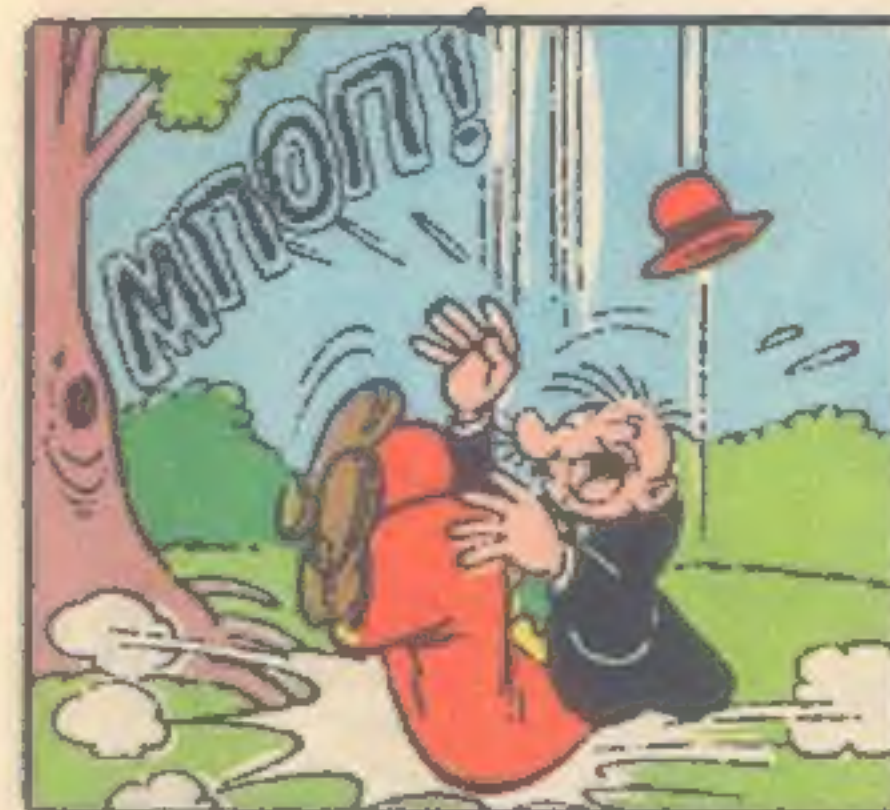
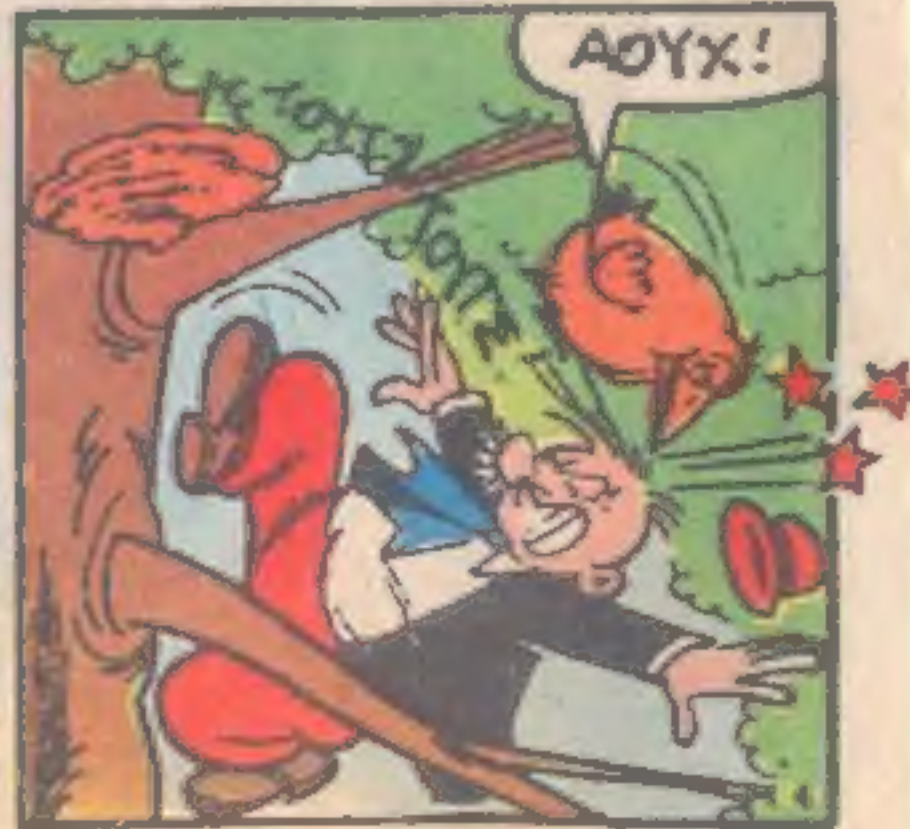

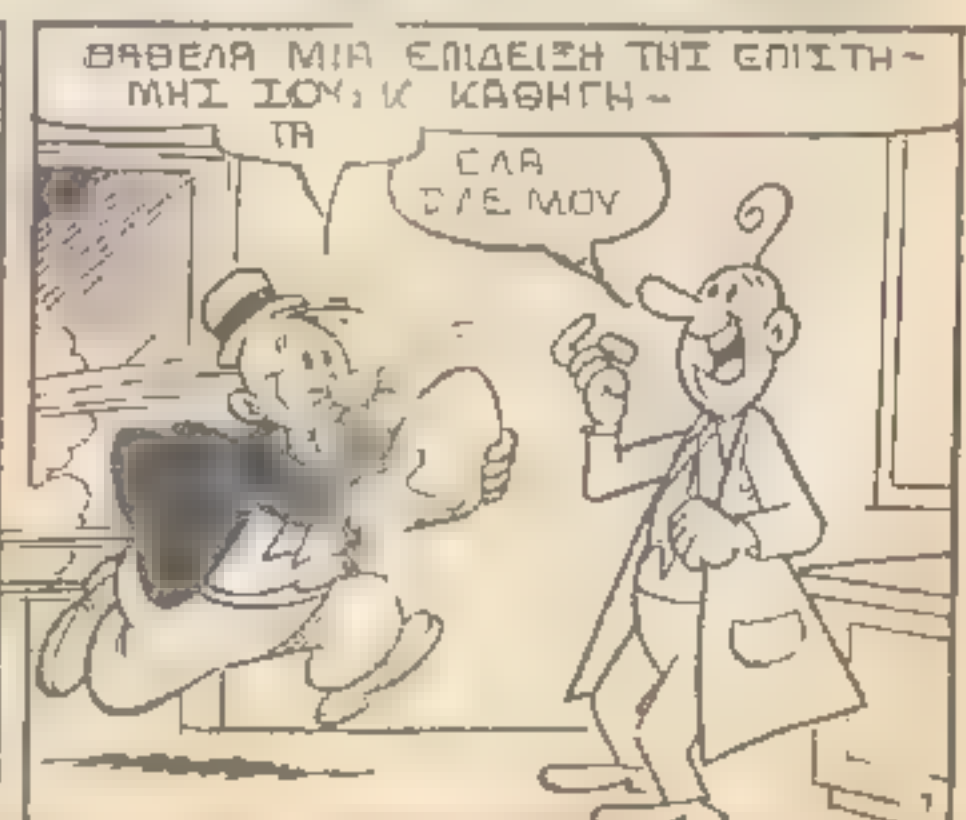
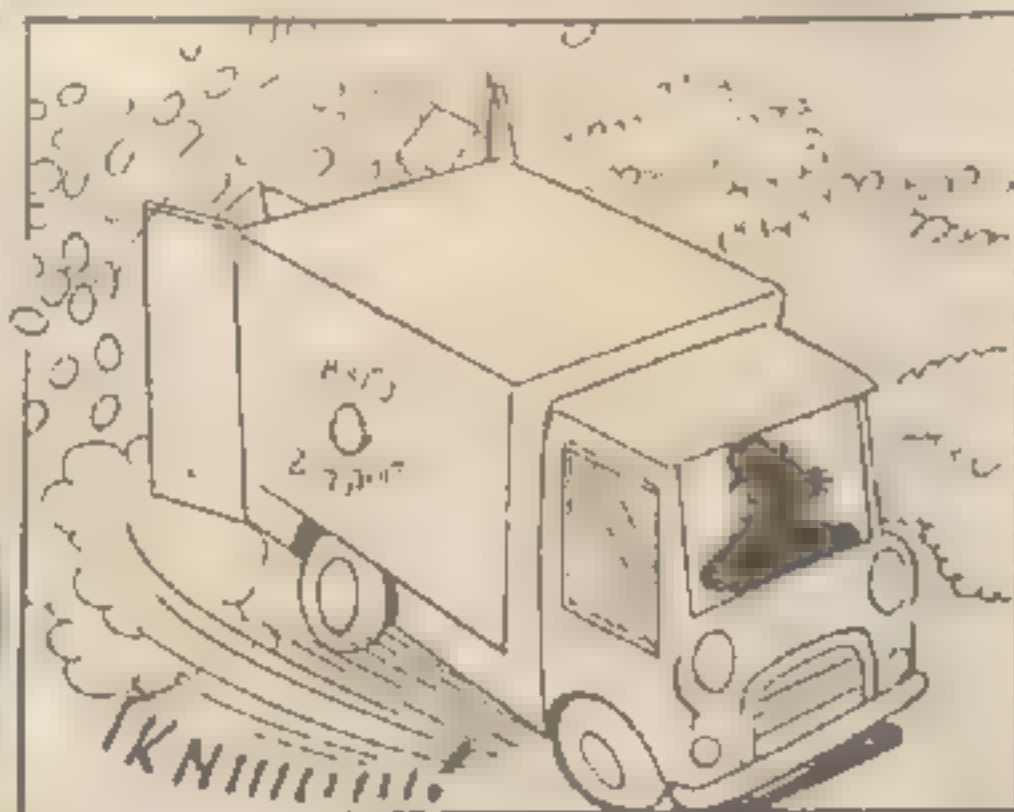
ΓΙΑΜ... ΓΙΑΜ...

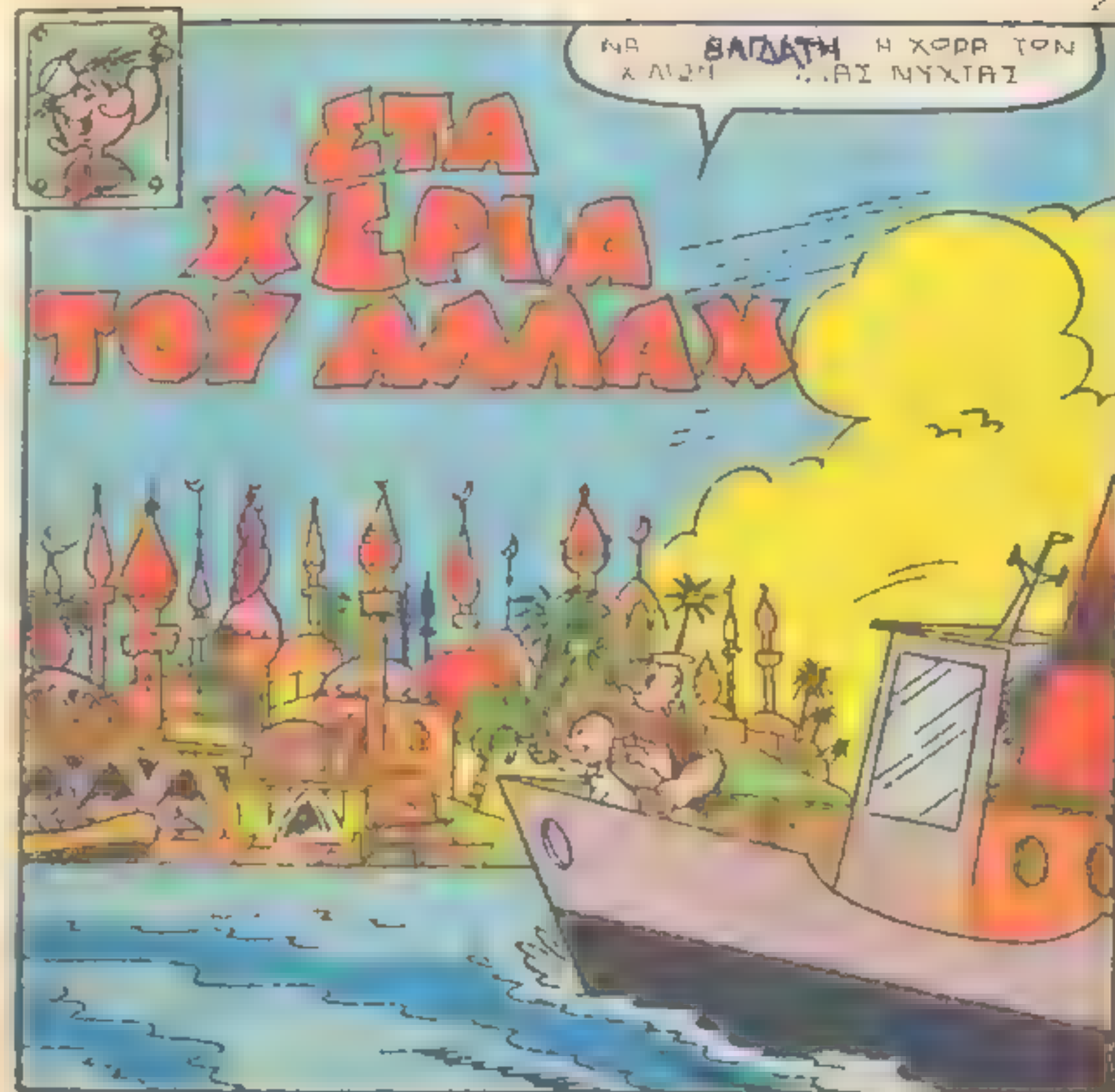
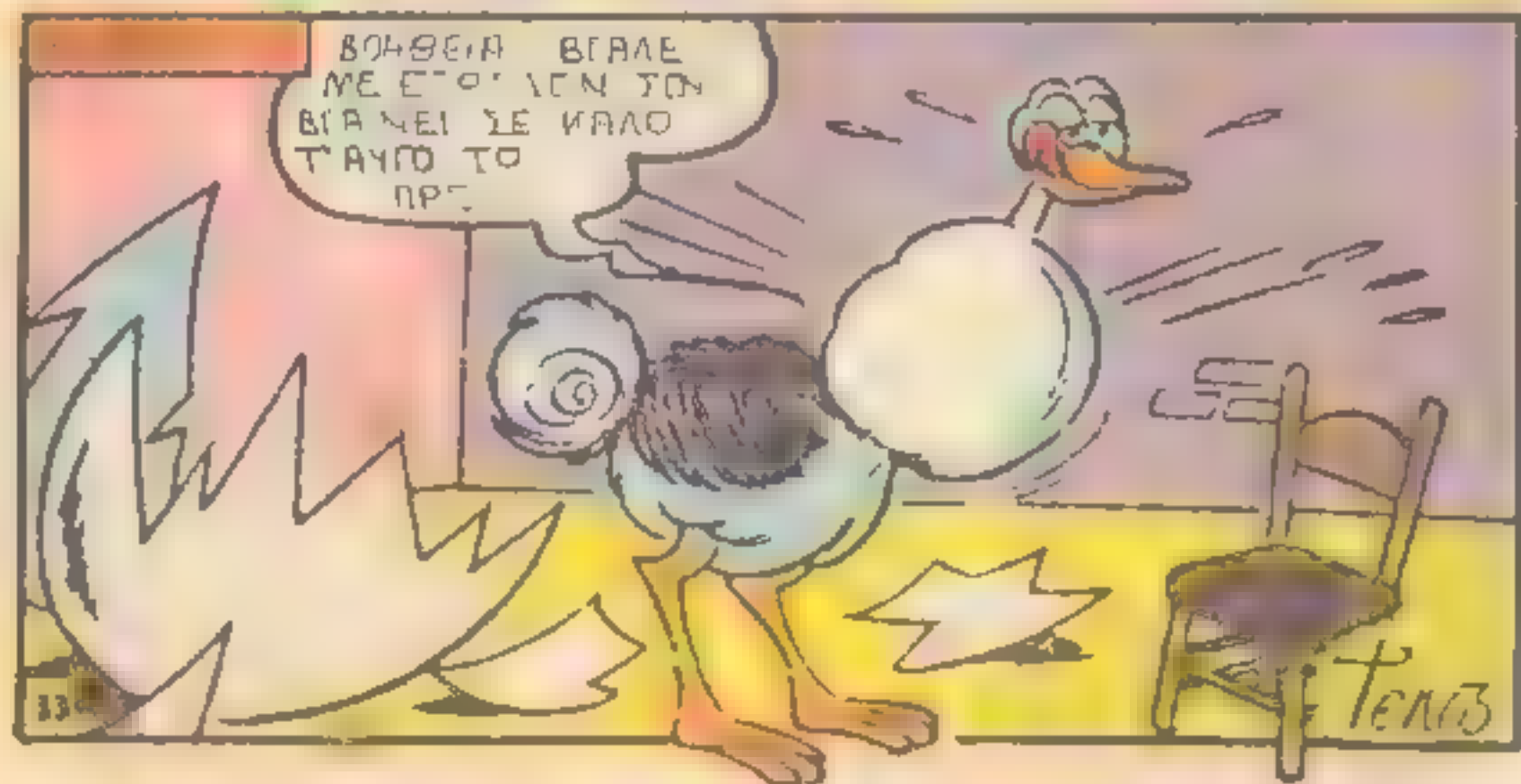
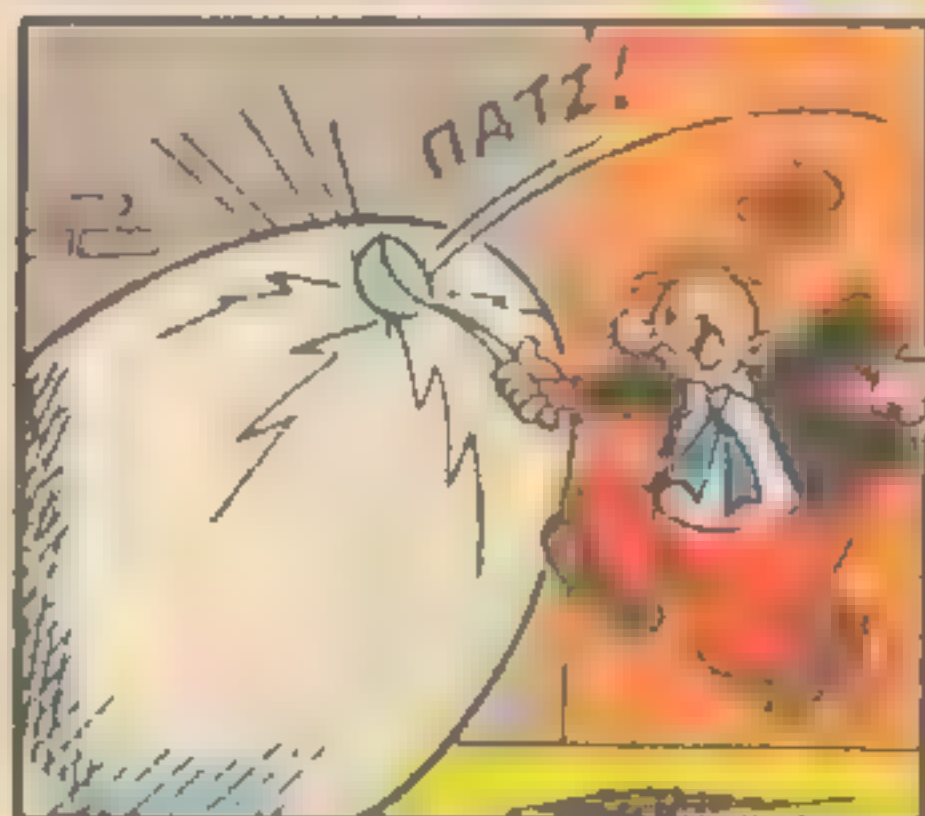
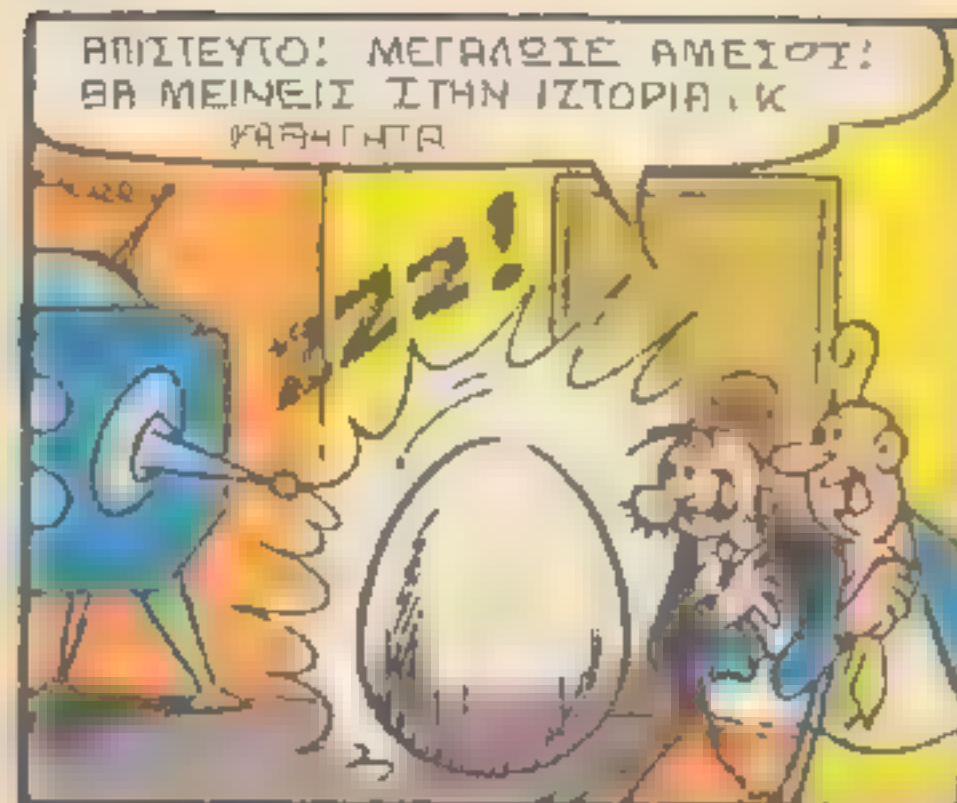
ΑΧ, ΤΙ ΨΕΡΙΑ ΠΟΥ ΕΥΘΥΝΑΣ
ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΤΗ
ΚΟΤΑ !

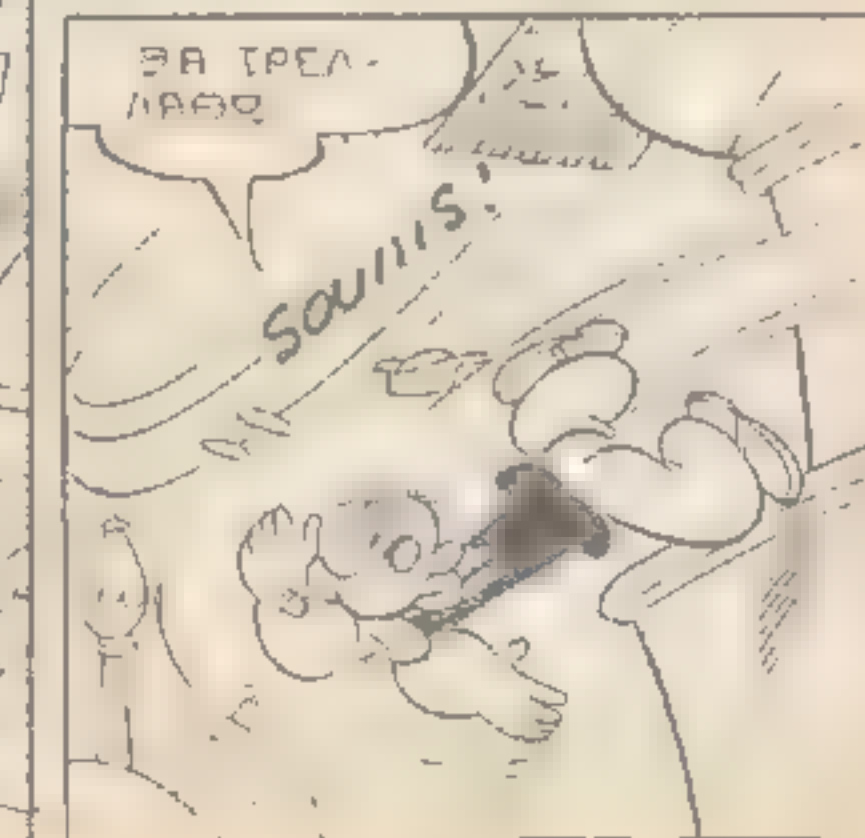
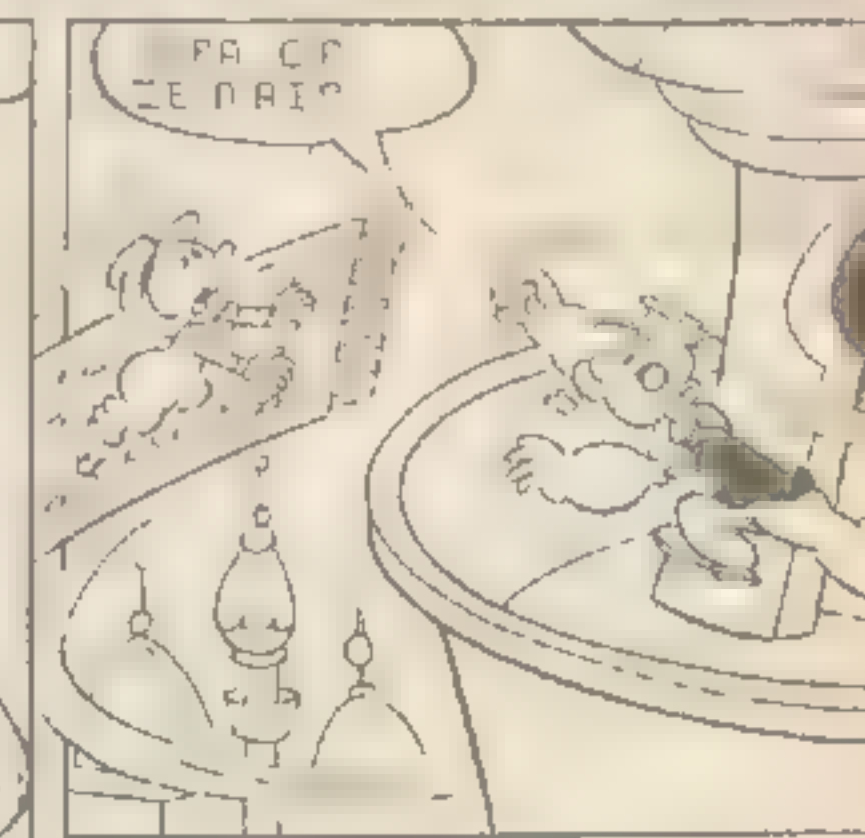
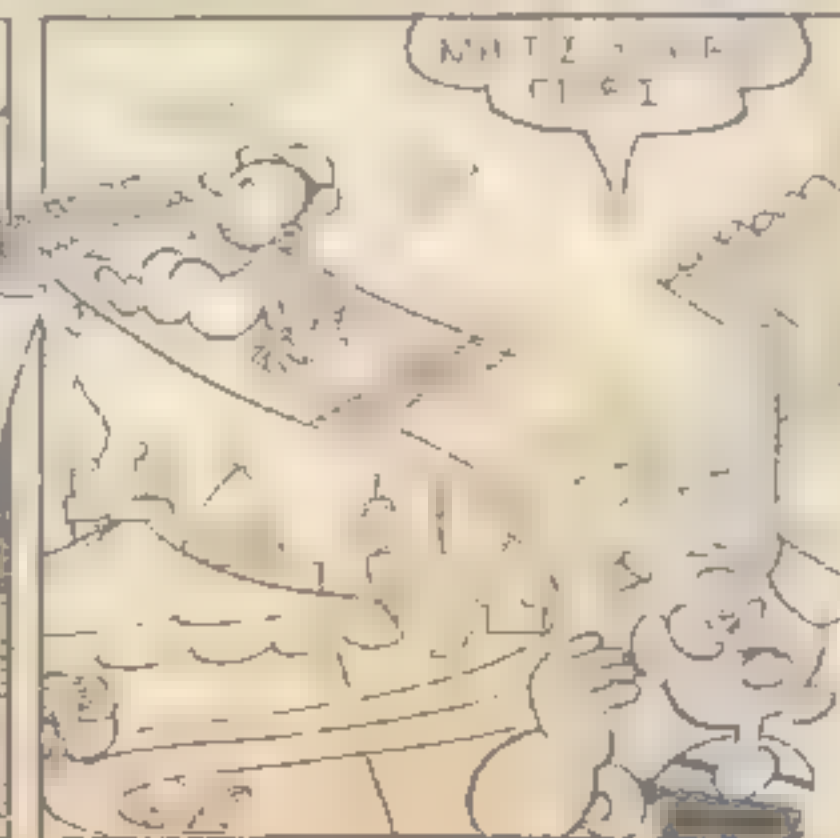

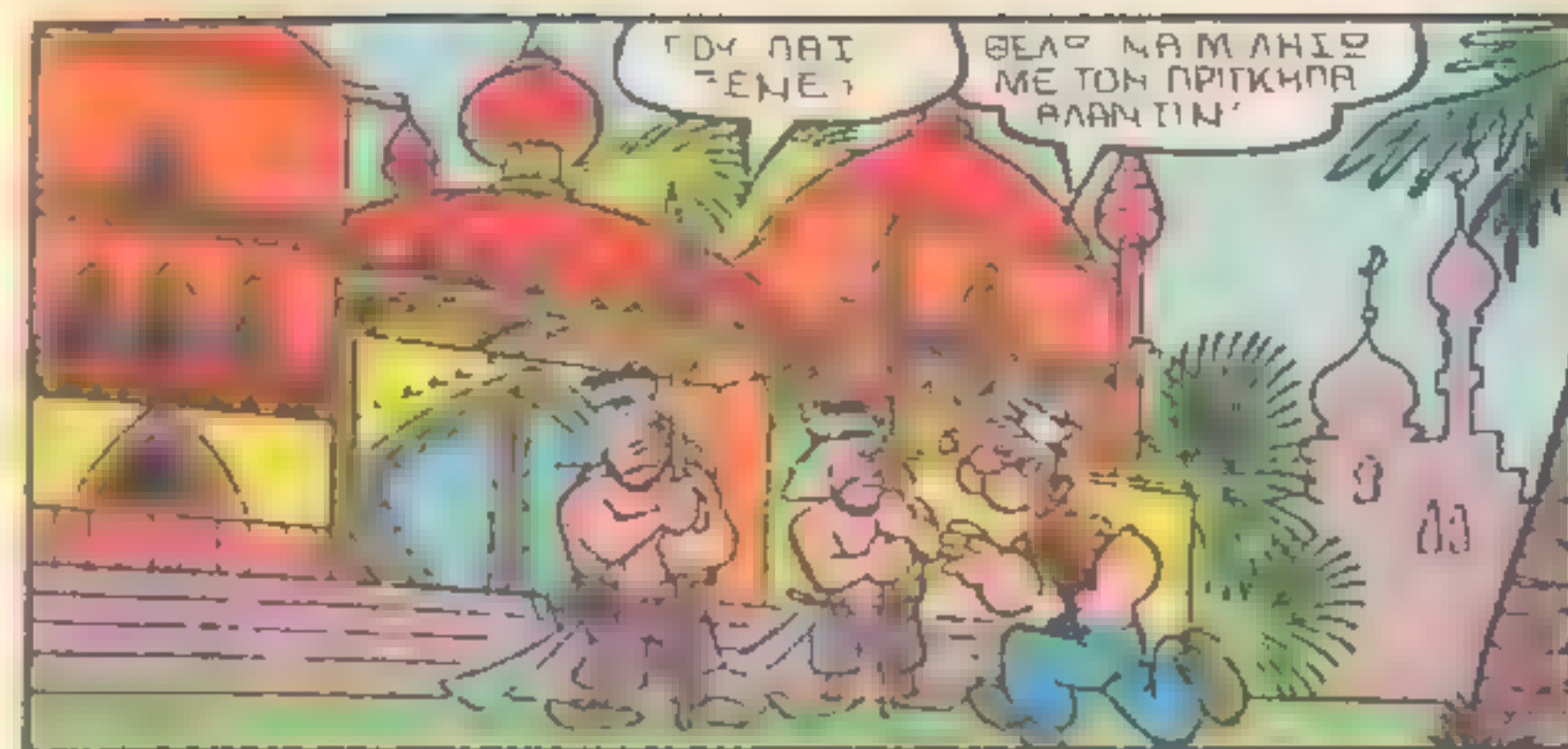
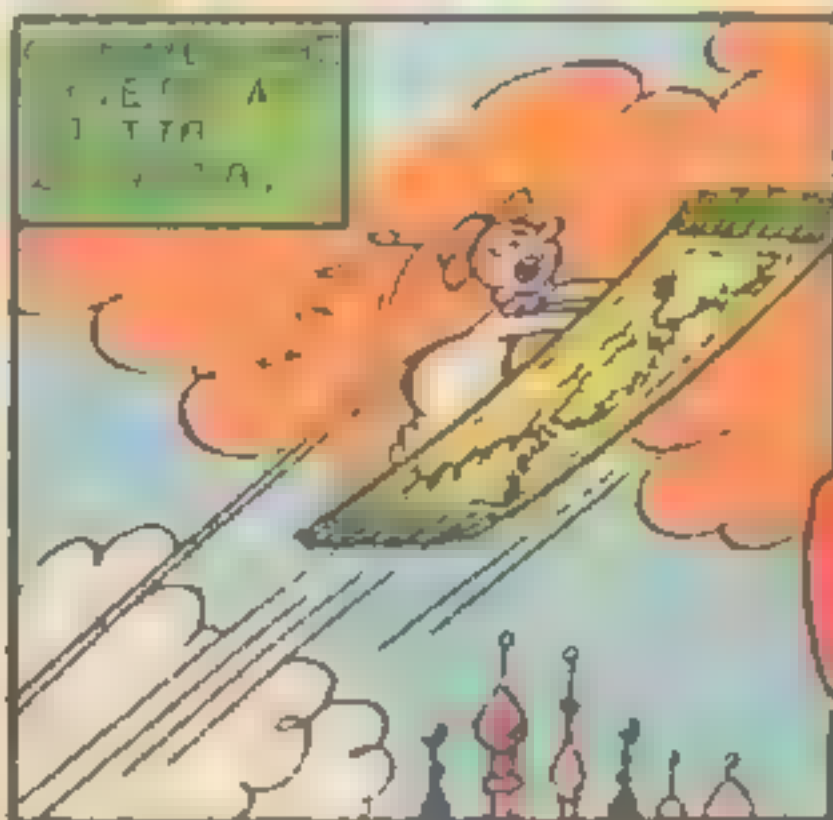
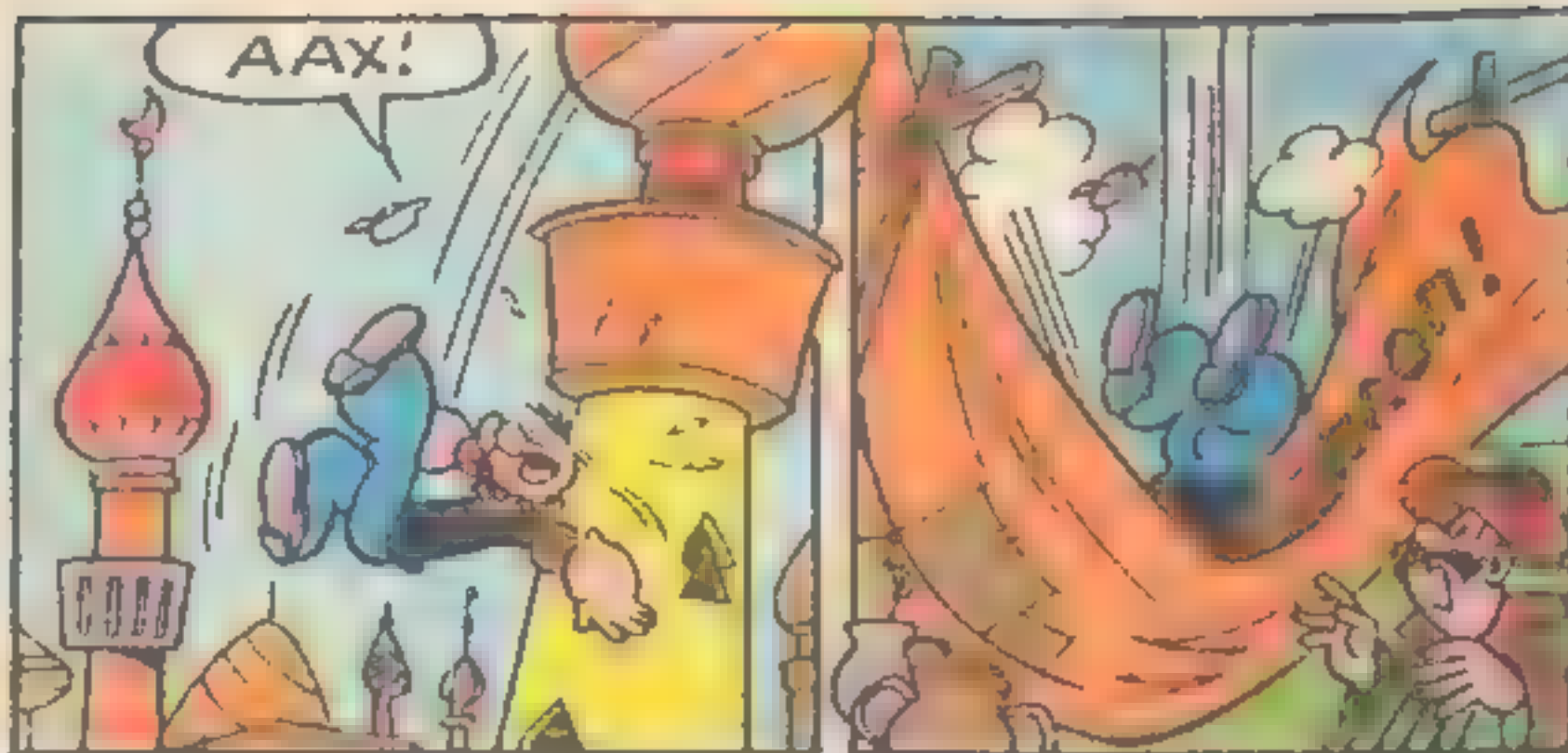

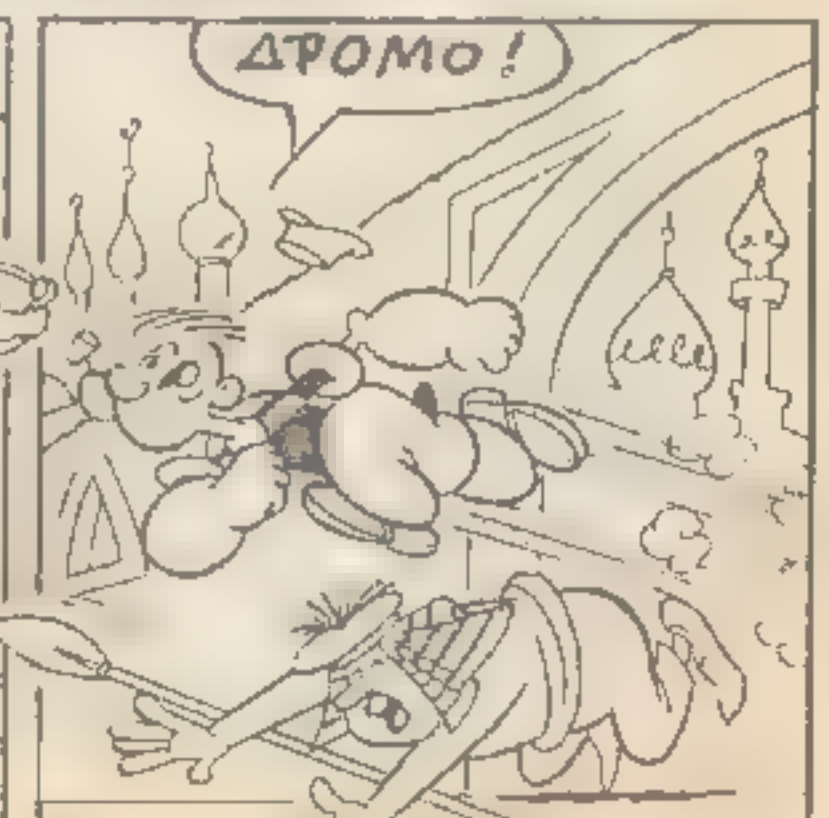
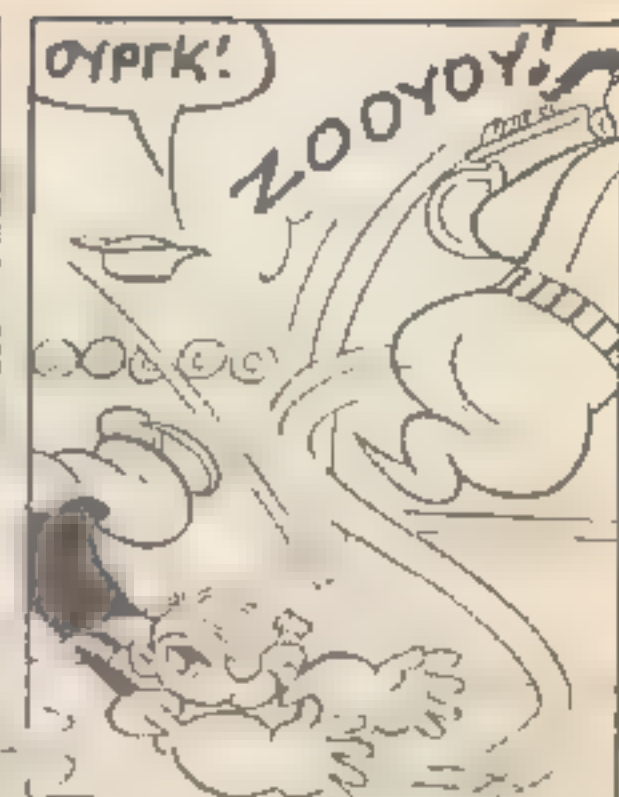
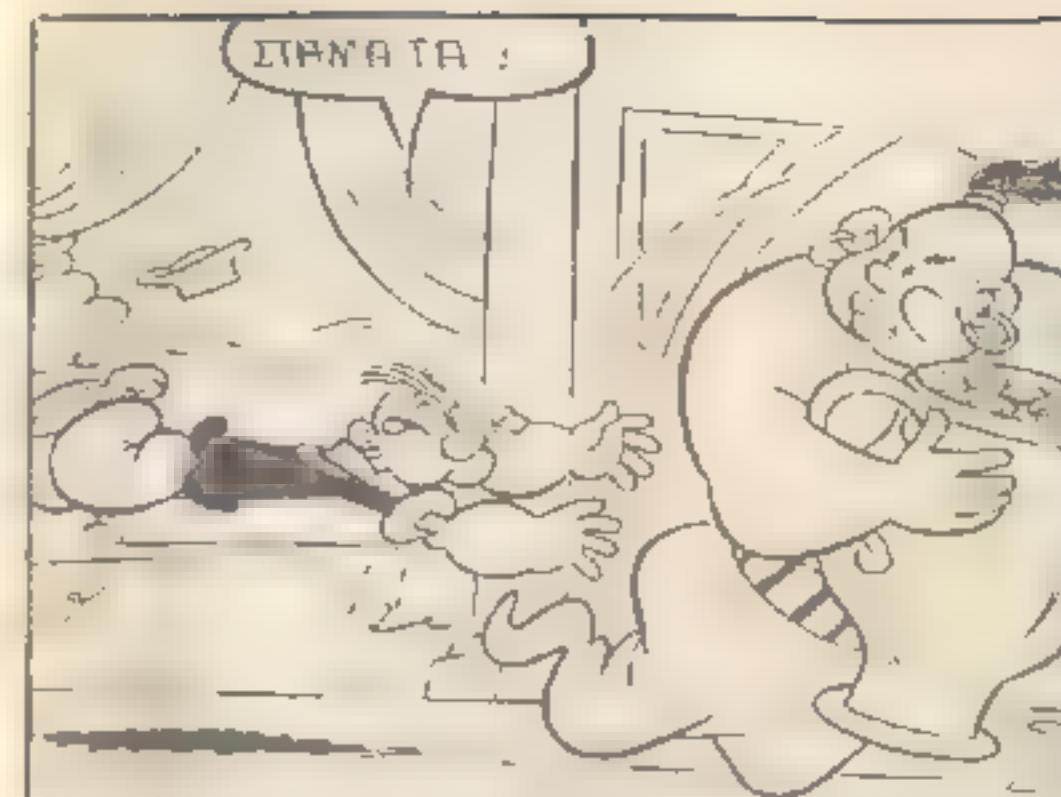

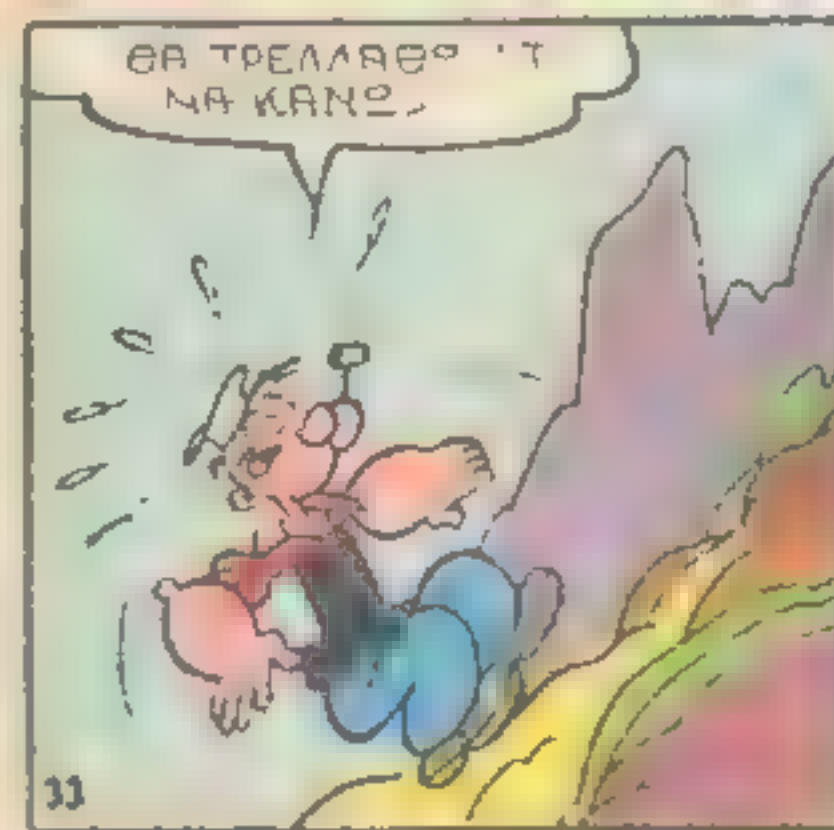
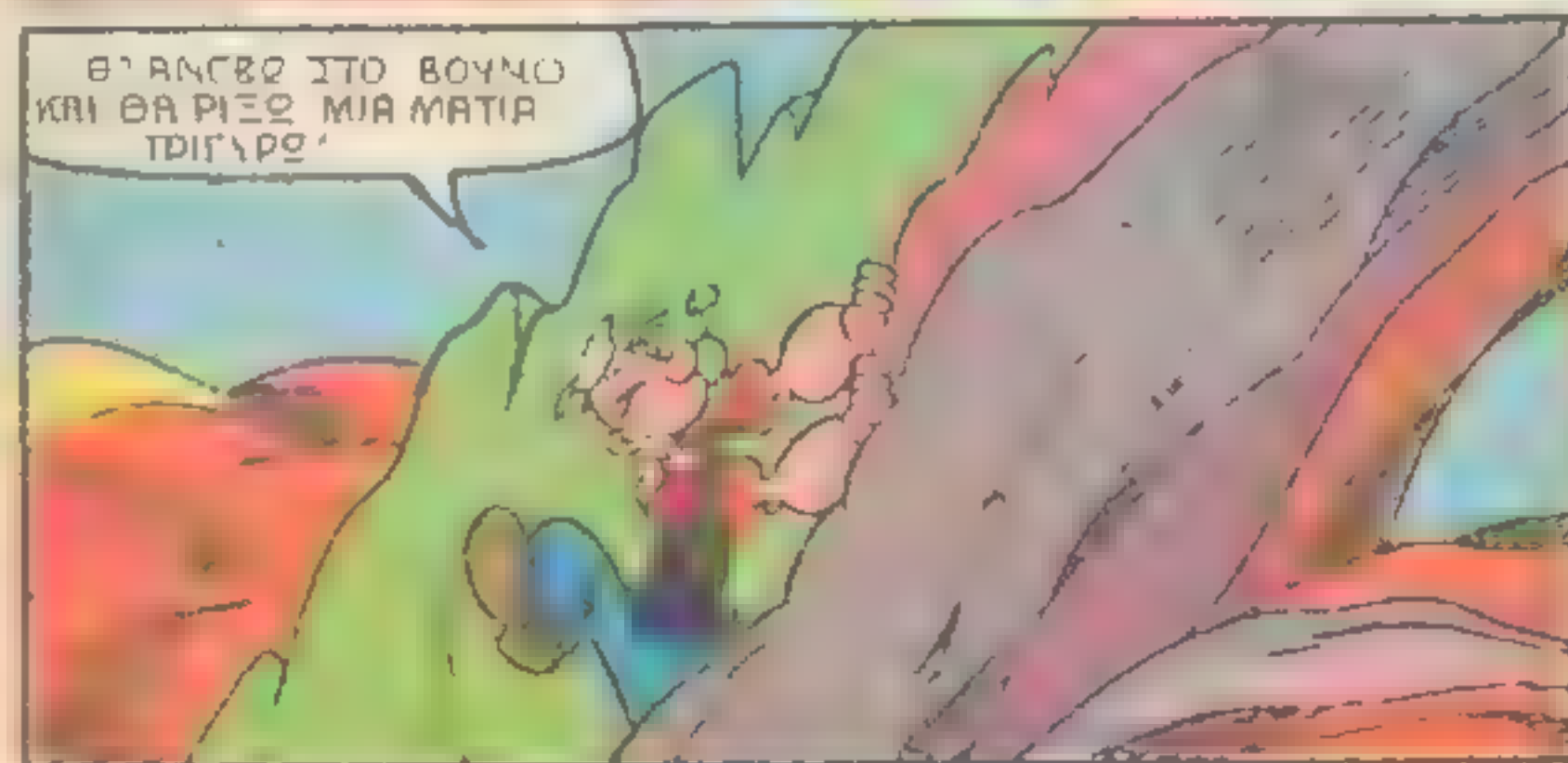
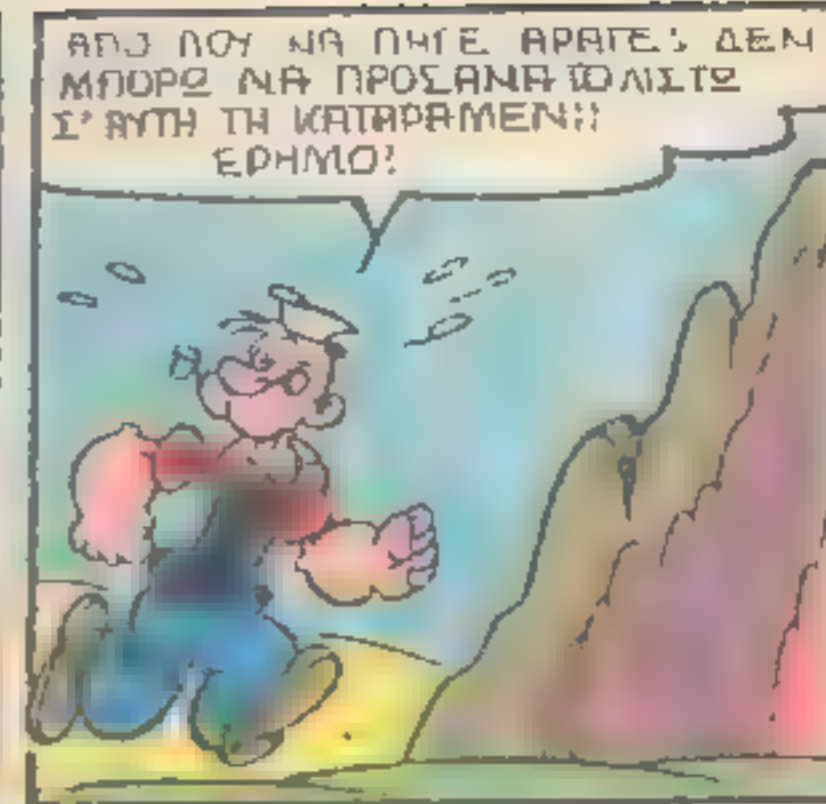
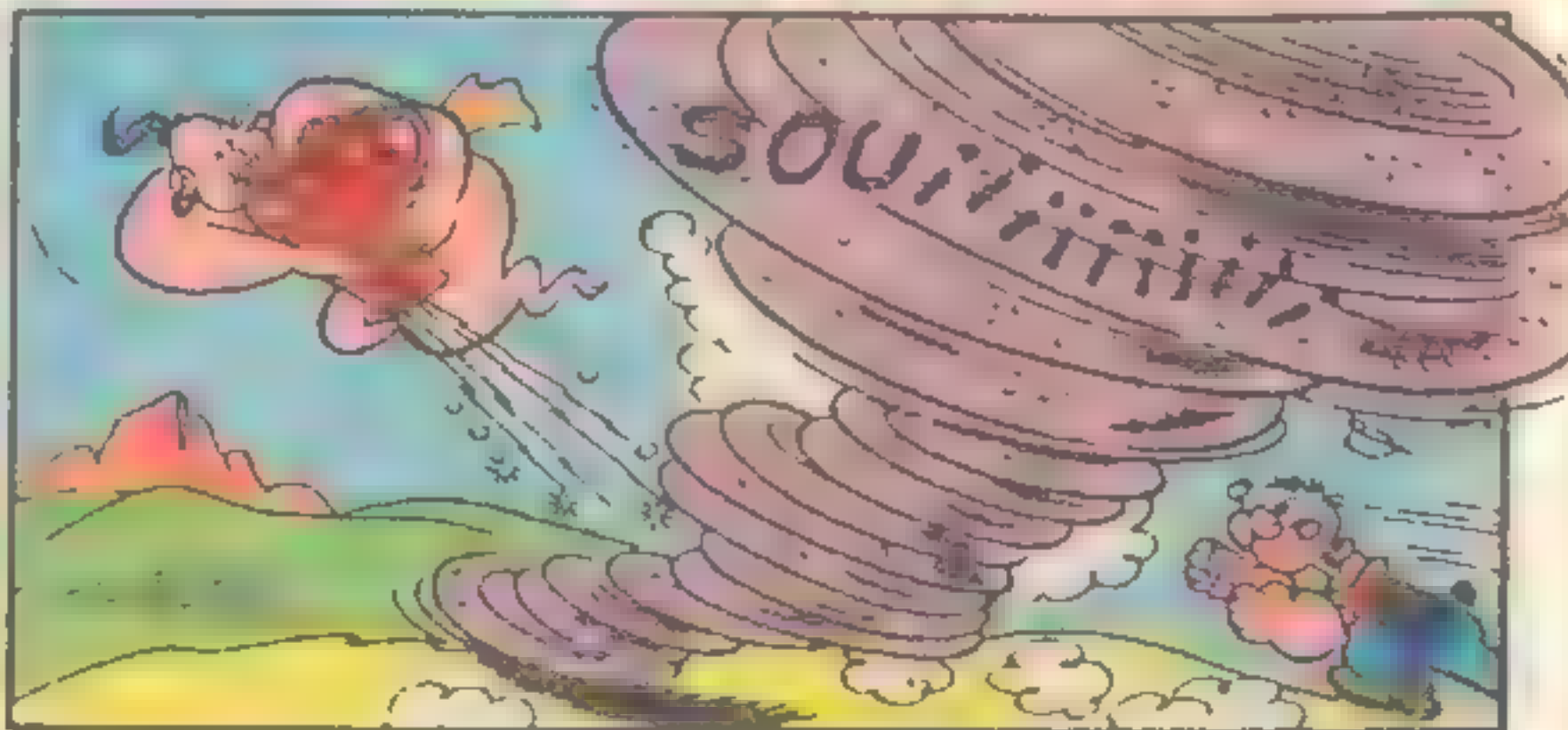
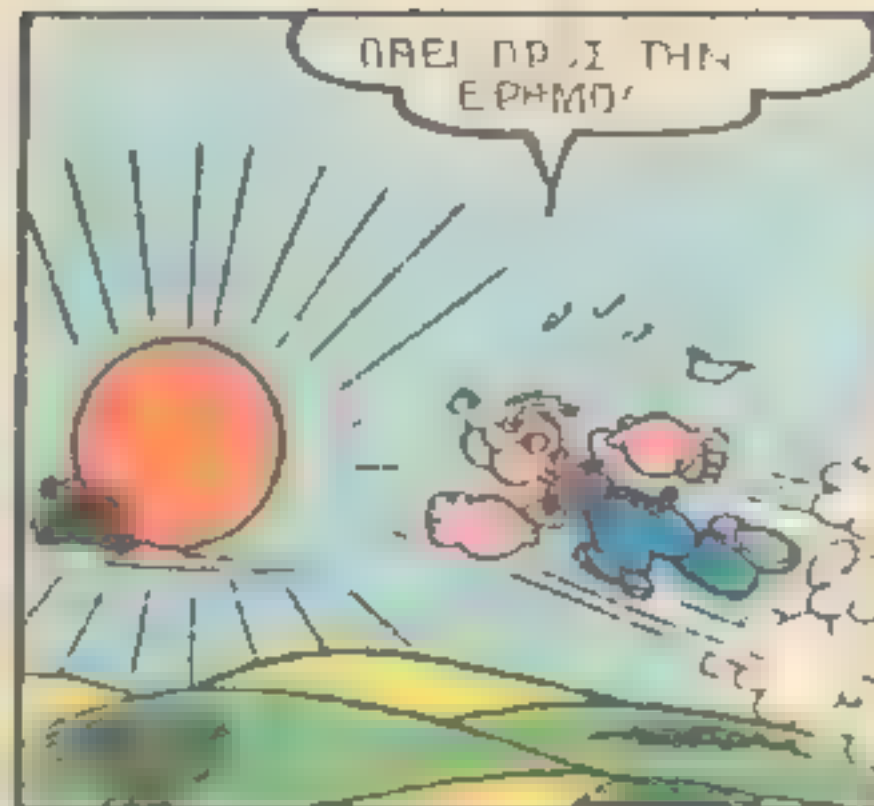

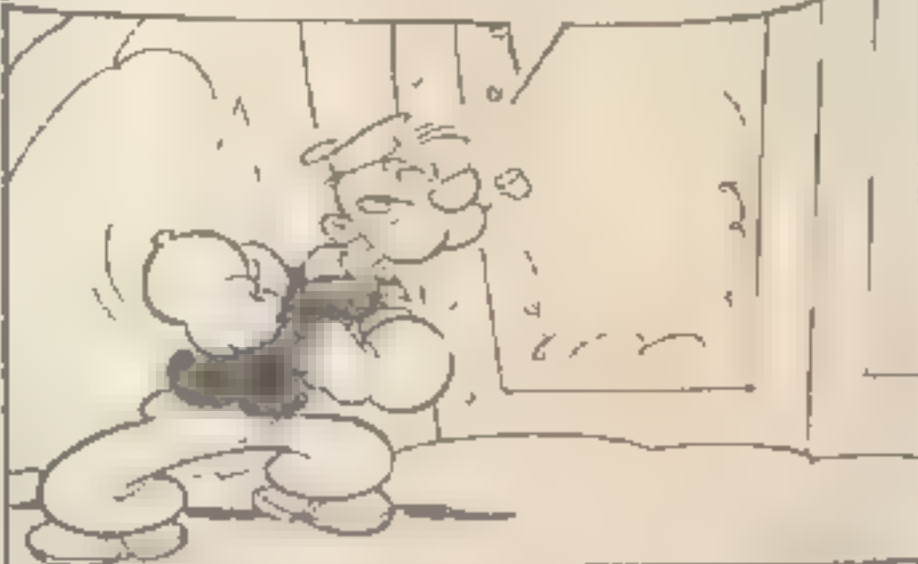

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΜΙΚΡΟΣ, ΓΙΑ
ΝΑ ΚΟΙΜΗΣΟ ΜΟΥ ΔΗΓΟΥΤΑΝ
ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΑΛΗ ΜΟΡ-
ΜΟΡ ΚΑΙ ΤΩΝ 40
ΚΛΕΦΤΩΝ.

ΚΙ' ΑΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΚΑΛΑ ΟΙ 40 ΚΛΕ-
ΦΤΕΣ ΚΡΥΒΟΝΤΑΝ ΣΕ ΜΙΑ ΣΠΗΛΙΑ
ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ... ΚΑΙ ΓΙΑ Ν' ΑΝΟΙΞΕΙ Η
ΠΟΡΤΑ, ΠΡΟΦΕΡΑΝ ΜΙΑ ΜΑΓΙΚΗ
ΛΕΞΗ.

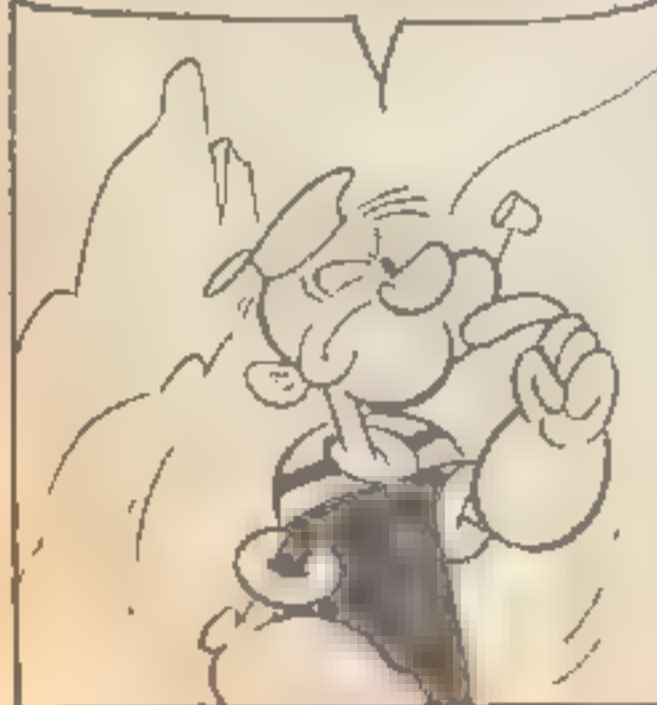
ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΑΥΤΗ Η ΚΑΤΑΡ-
ΜΕΝΗ ΛΕΞΗ; ΑΙΝΑΙ !
ΒΥΜΑΜΑ.

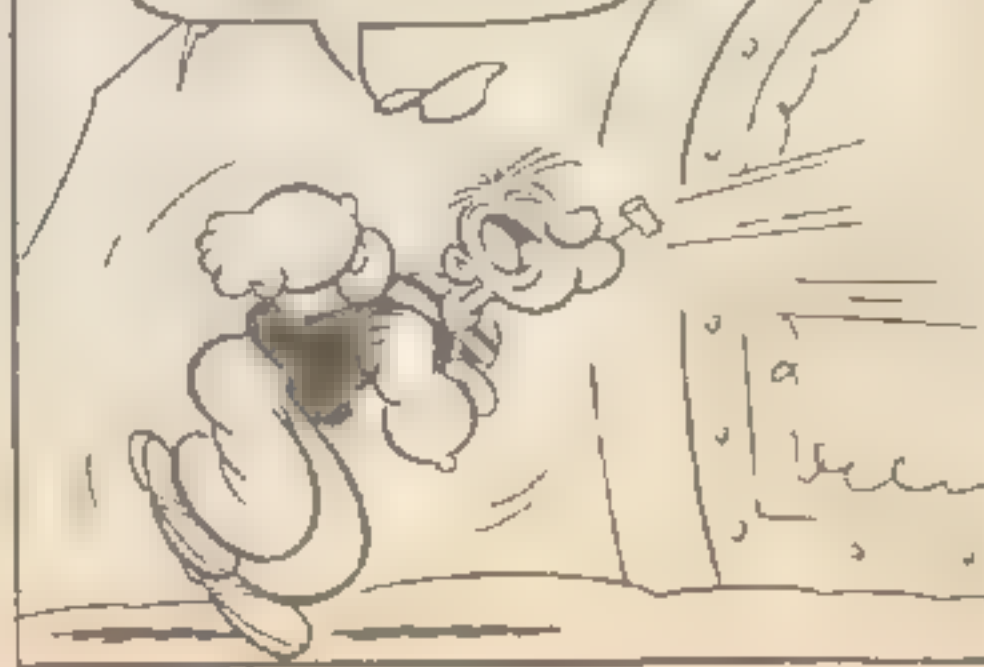
ΑΝΟΙΞΕ ΣΕΝΤΑΝΟ

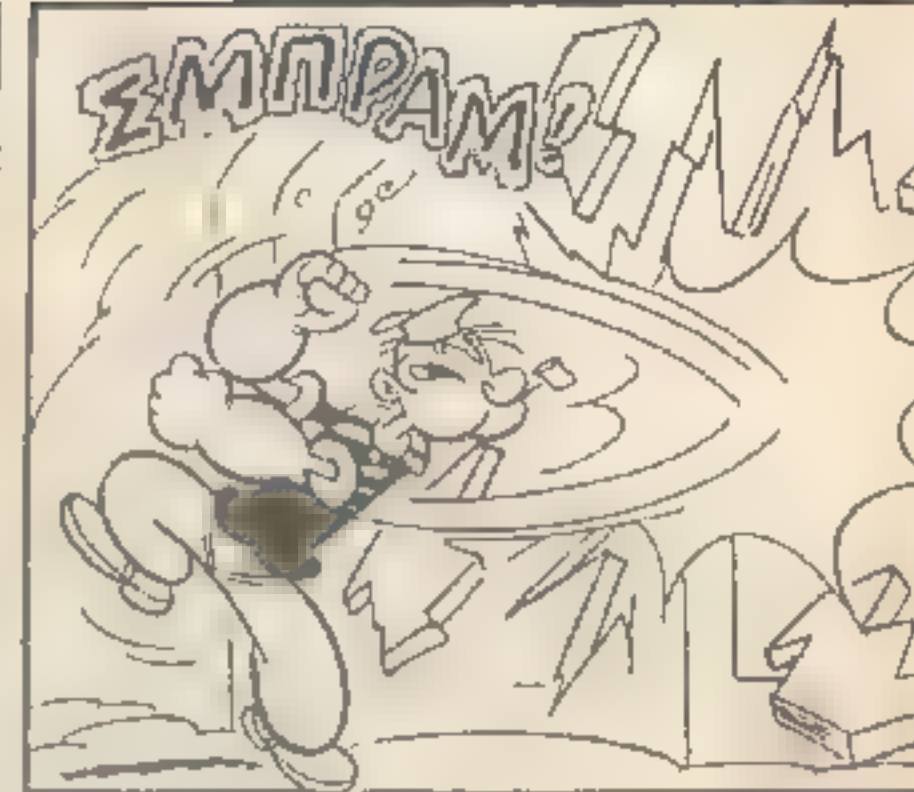
ΔΕΝ ΑΝΟΙΓΕ ! ΔΕΝ
ΘΑΝΑ. ΣΕΝΤΑΝΟ

ΑΝΟ ΣΕ ΚΑΛΩΣΕ.
ΚΤΟΜΑΤΑ... ΡΑ-
ΡΑΝΙ...

ΓΚΡΡΡ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΟ ΝΑ ΘΥ-
ΜΗΣ ΤΗ ΛΕΞΗ ! ΘΑ ΧΡΗΣΙΜΟ-
ΠΟΙΗΣ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΓΡΟ-
ΘΙΑ

ΟΙ 40
ΚΛΕΦΤΕΣ!

ΗΡΘΕ Ο ΑΛΗ ΜΟΡΜΟΡΑΣ!

ΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟ ΜΑΓΙ-
ΚΟ ΛΥΧΝΑΡΙ ! ΘΕΛΩ ΝΑ
ΤΣΙΣΕ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ!

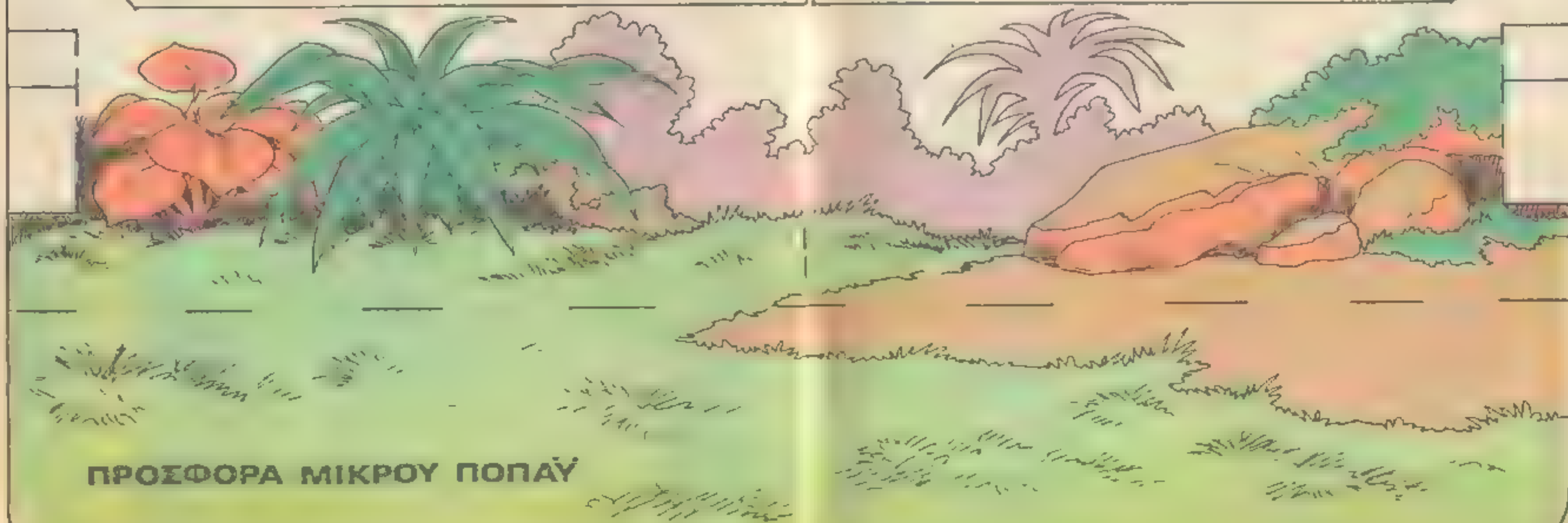

ΒΕΒΑ ΟΙ!
ΒΕΒΑ ΟΙ!

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΣ ΧΑΡΤΟΚΟΠΤΙΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΟΑΤΙ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΪ

Ο ναός της «Αιγέρου Νίκης» καταστράφηκε από τους Τούρκους το 1687 και τα ερείπια του χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή ενός όχυρου. Τώρα οι αρχαιολόγοι προσπαθούν να ξαναφτιάξουν τον ναό, από τα ίδια τα κομμάτια του.

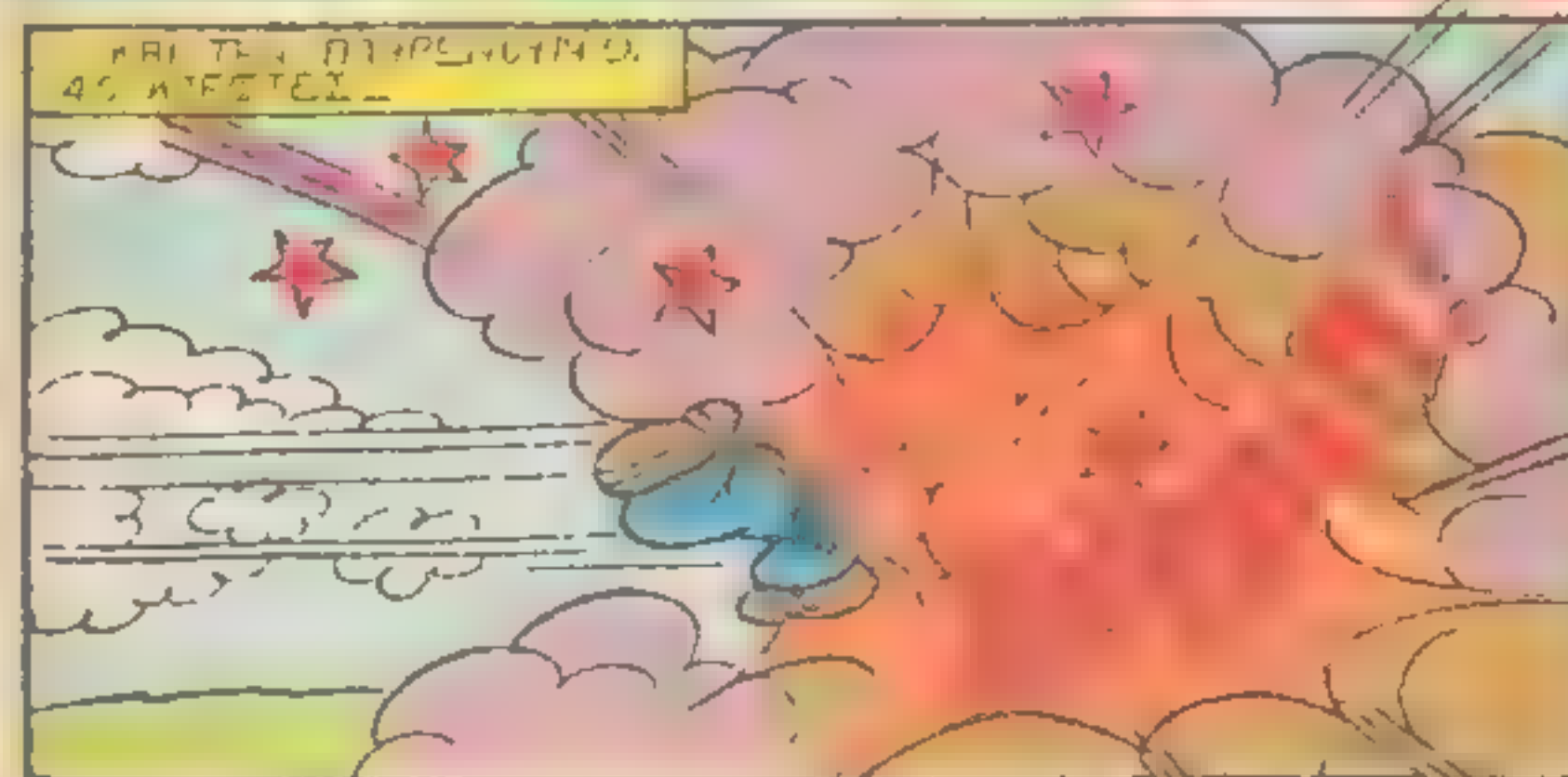
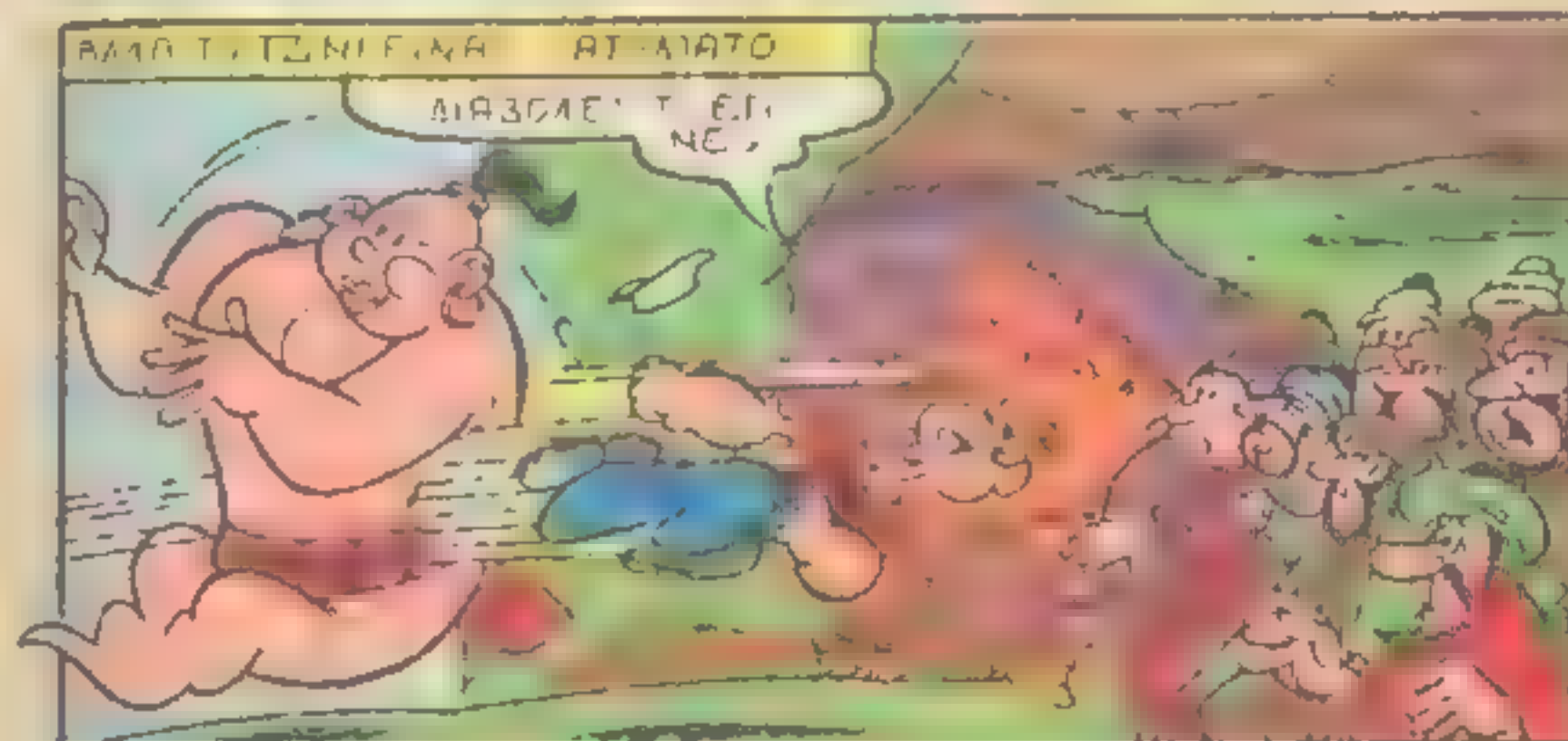
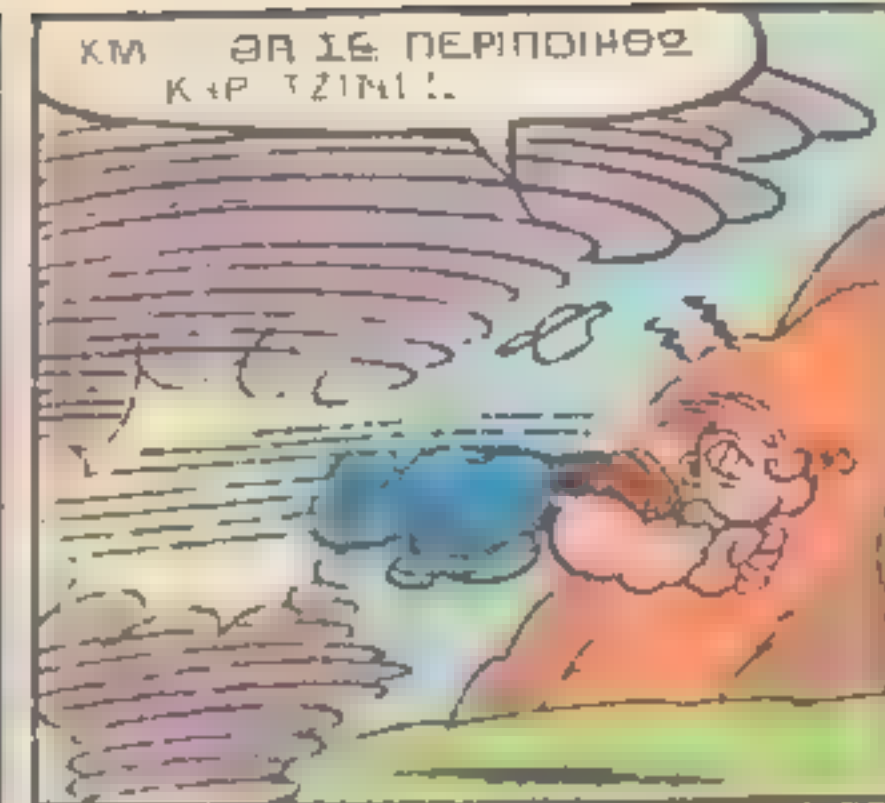
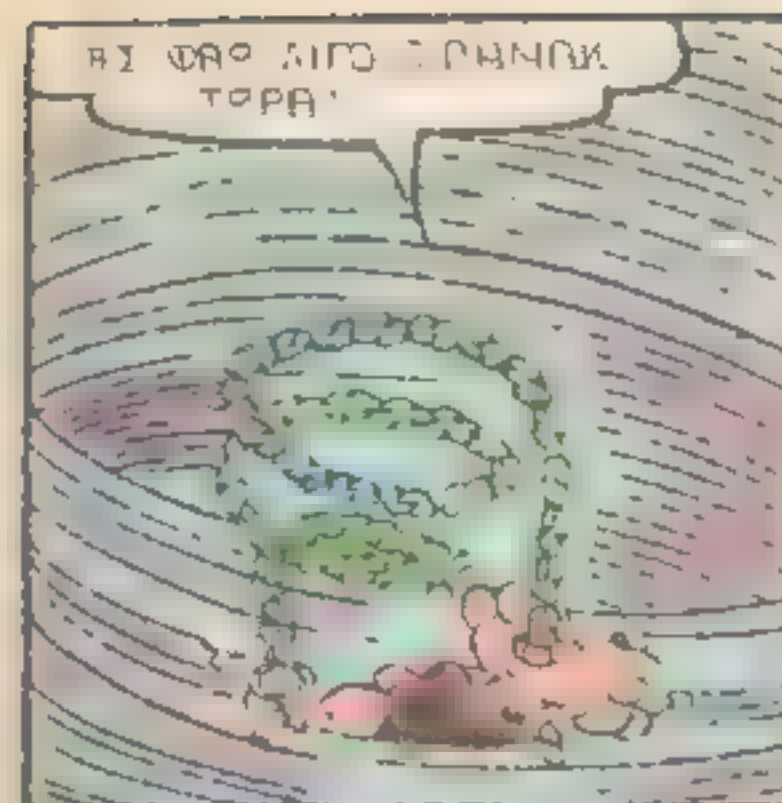
Ο Σέτι ο Ι, ο μεγάλος Φαραώ που βασίλευσε από το 1317 ως το 1301 π.Χ., πριν πεθάνει διέταξε να σφιστούν τα ονόματα των διαφόρων κατασκευαστών από τα κτίρια που οι ίδιοι είχαν ανεγείρει και να γραφτεί το δικό του.

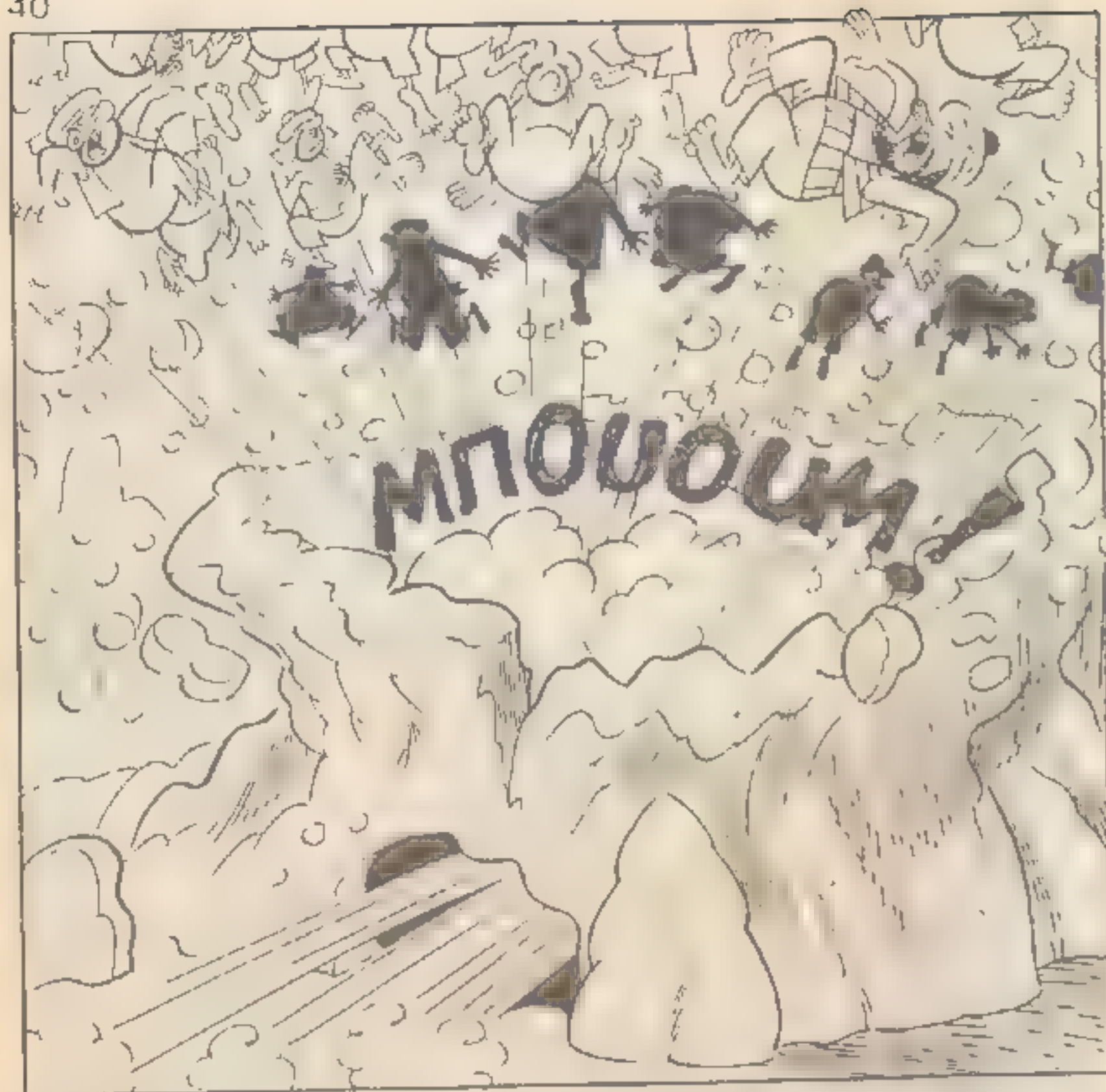

Ο Όκταβιανός, όταν νίκησε στους Φιλίππους (το 42 π.Χ.) τον στρατό του Βρούτου και του Κάσσιου, τους φονιάδες δηλαδή του ανθρώπου που τον είχε υιοθετήσει, του πατέρα του, ήταν μόνο εικοσιενός ετών.

Τα έντοκα βλογα της βασίλισσας της Αγγλίας Έλισάβετ, που λαμβάνουν μέρος στις διάφορες τελετές και παρελάσεις, δέχονται τις τροφές με απόλυτη χρονική ακρίβεια και το απόγευμα άκουγαν ένα είδος «μουσικής» για να προδιαθέτονται στη «καιναιική, δημόσια ζωή τους. Πρακτικά πιά αίσκους, που παράγουν παράξενους ήχους, όπως θορυβούς αυτοκινητών, τραινών κλπ.

ΤΟ ΜΠΕΚΟ ΛΥ
ΧΑΝΕ.

ΤΩΡΑ ΕΓΩ
ΕΙΜΑΙ Ο Α
ΦΕΝΤΗΣ ΙΟΥ

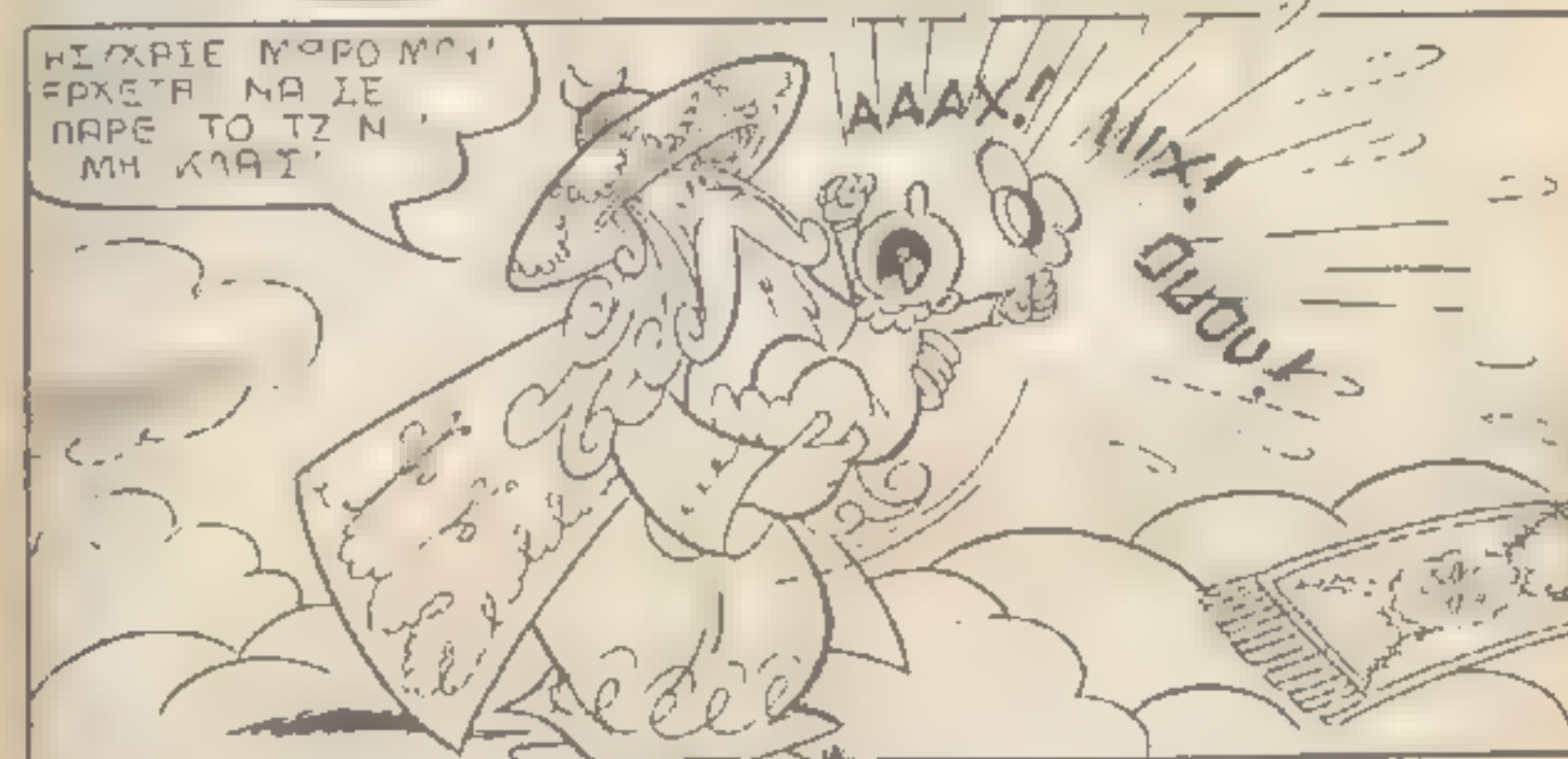
ΔΕΙΤΕ-Ε ΚΑ
ΘΕ ΥΓΑΚΟΥΣ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΣΙ ΙΤΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΛΛΑΧ ΚΑΙ
ΝΑ ΜΟΥ ΦΕΡΕΙΣ ΤΟΝ ΡΕ
Β. ΘΟΥΛΗ

ΣΟΥΛΑ!

ΜΙΧΑΡΙΕ ΜΑΡΟ ΜΟΥ
ΕΡΧΕΤΑ ΝΑ ΣΕ
ΠΑΡΕ ΤΟ ΤΖ Ν
ΜΗ ΚΛΑΙΣ

ΑΑΑΧ!

ΜΙΧ!

ΔΟΥΛΟ

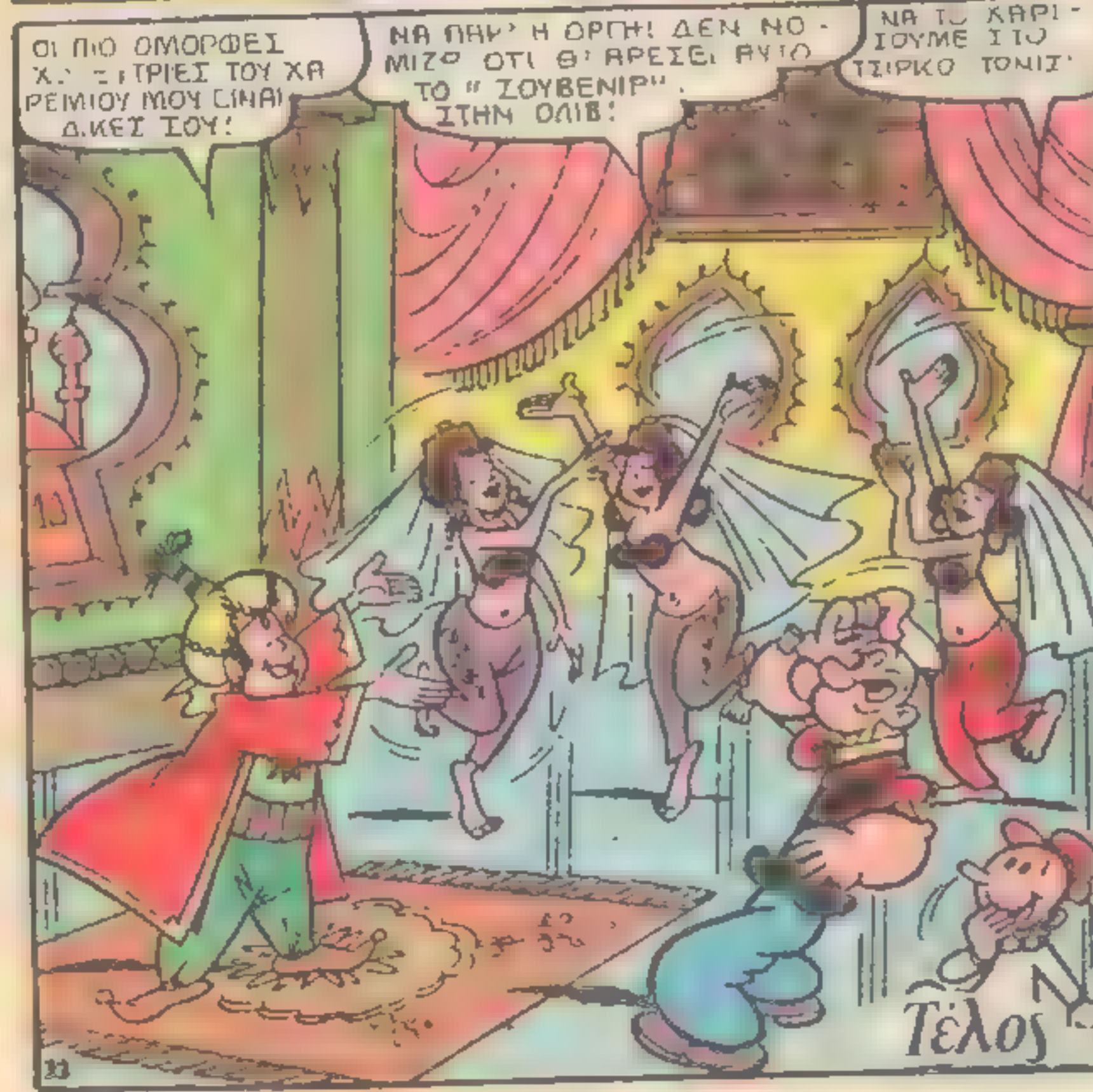
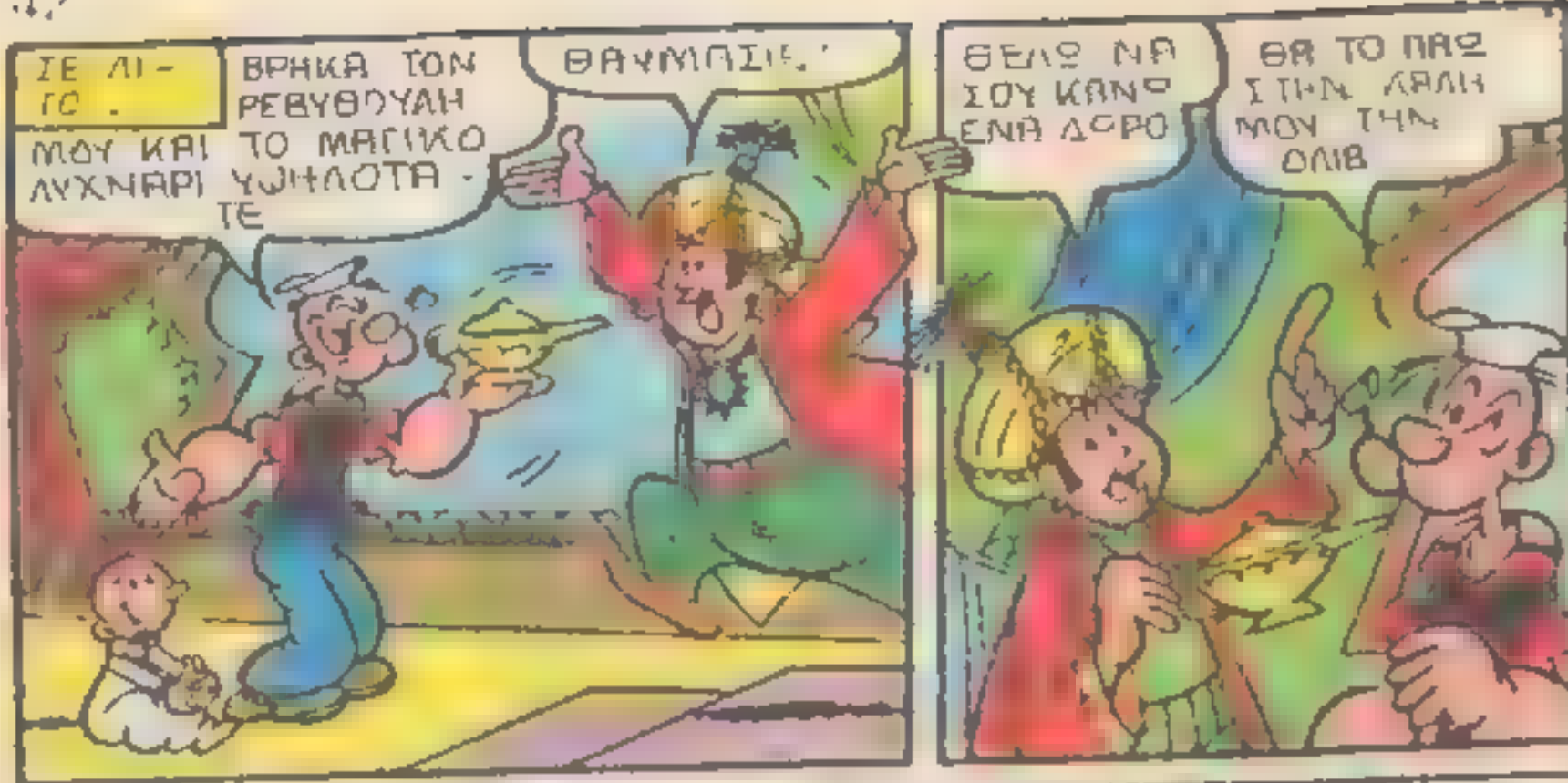

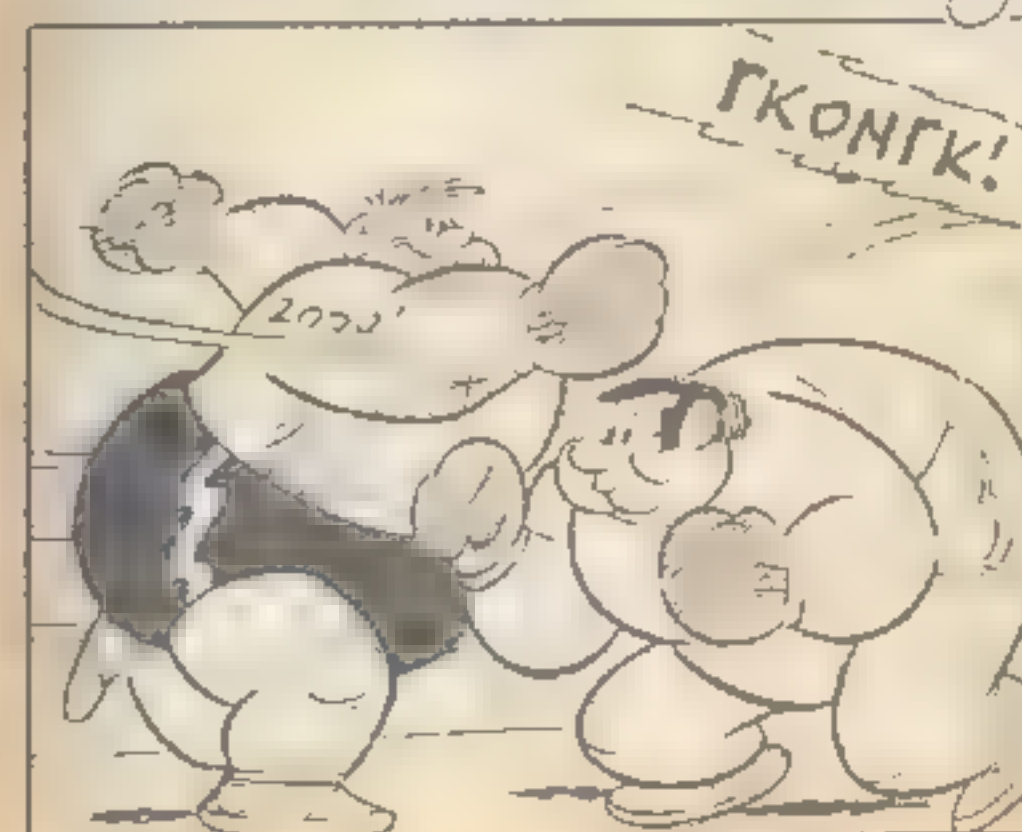
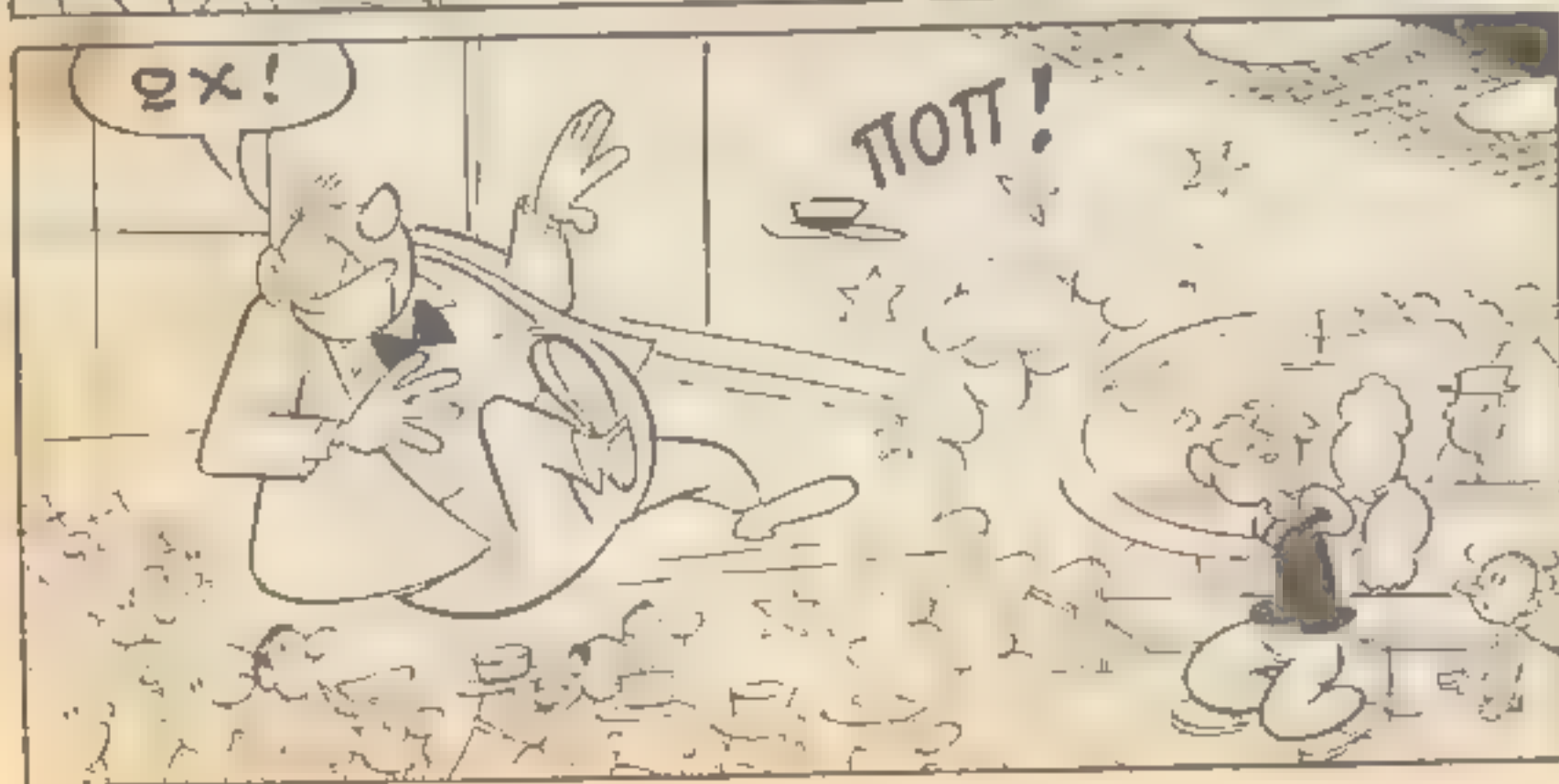
ΗΡΘΑ
ΑΛΛΑΧ!

ΕΙ, ΤΕ
ΛΟΥΙ!

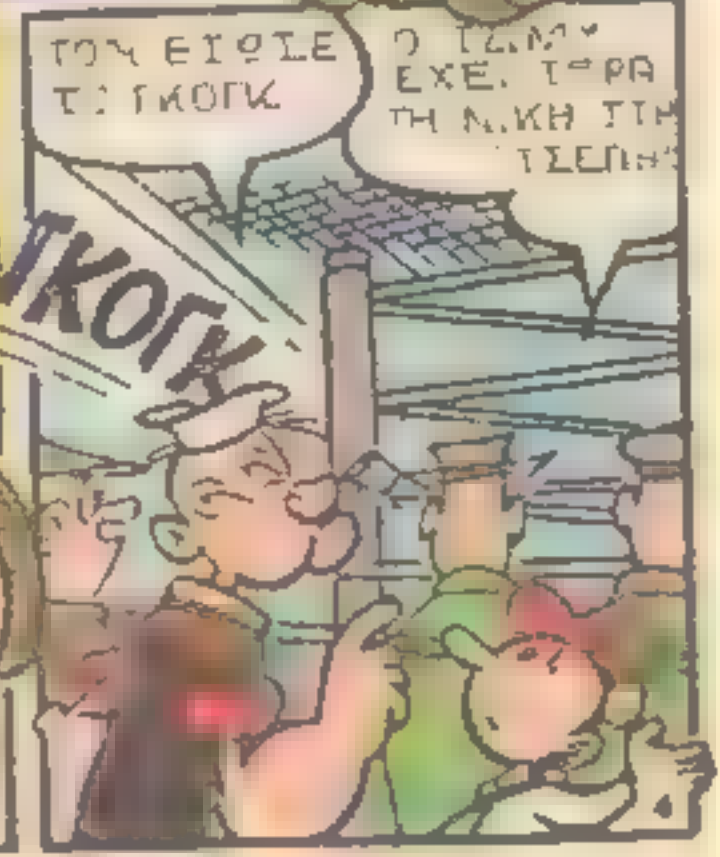
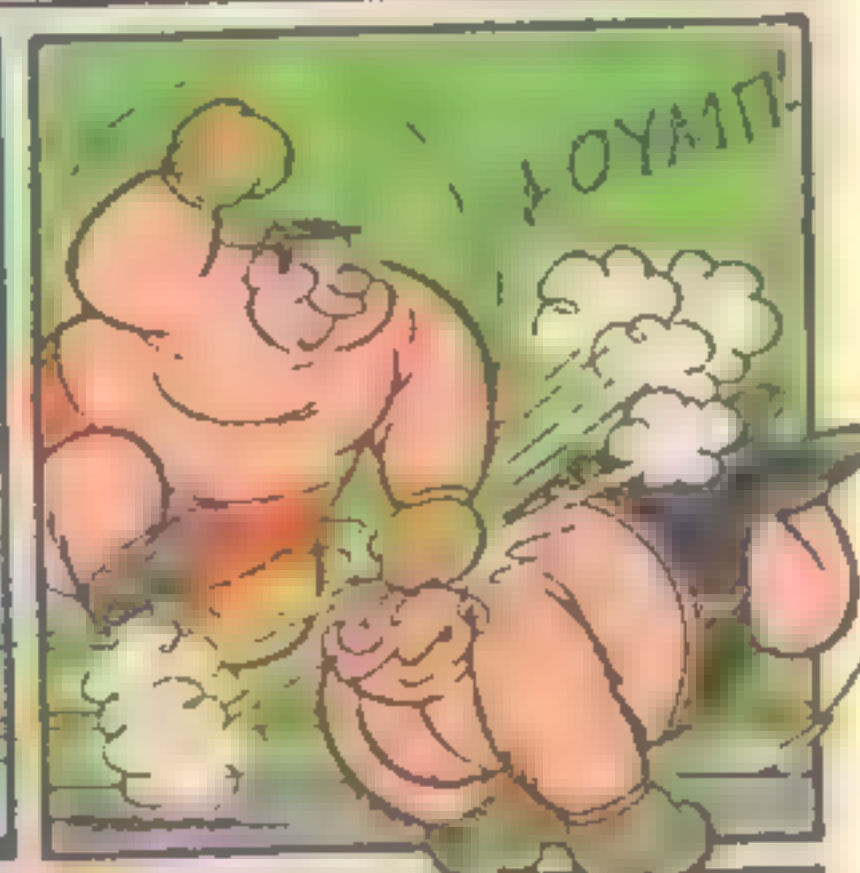
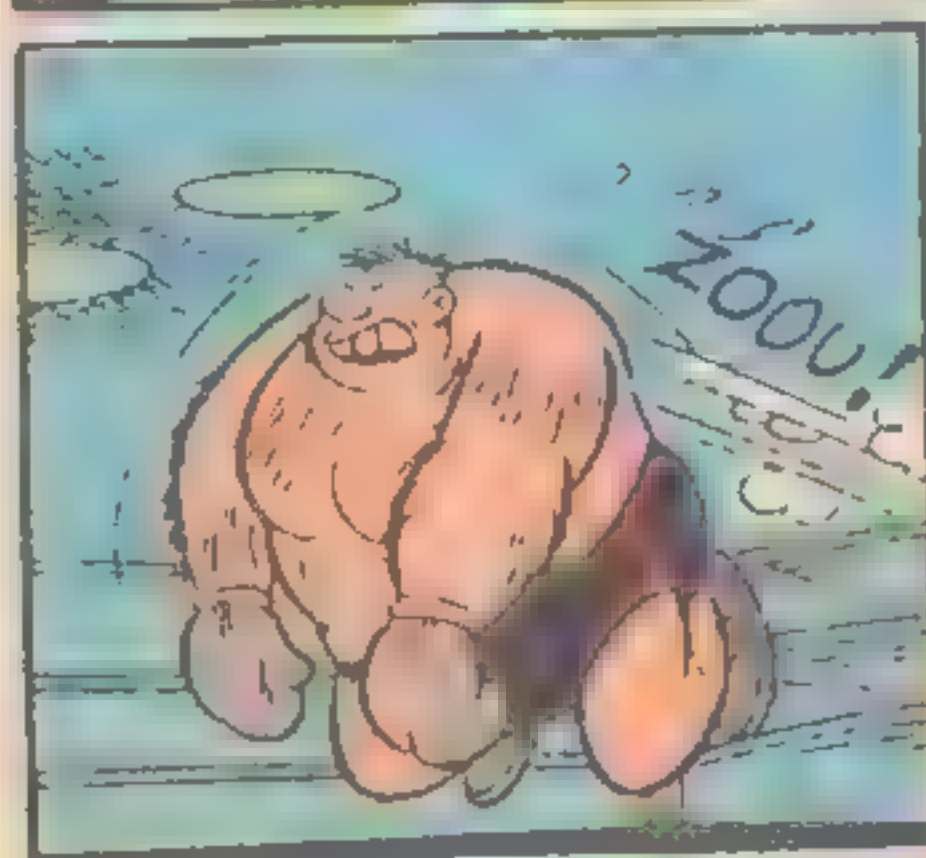
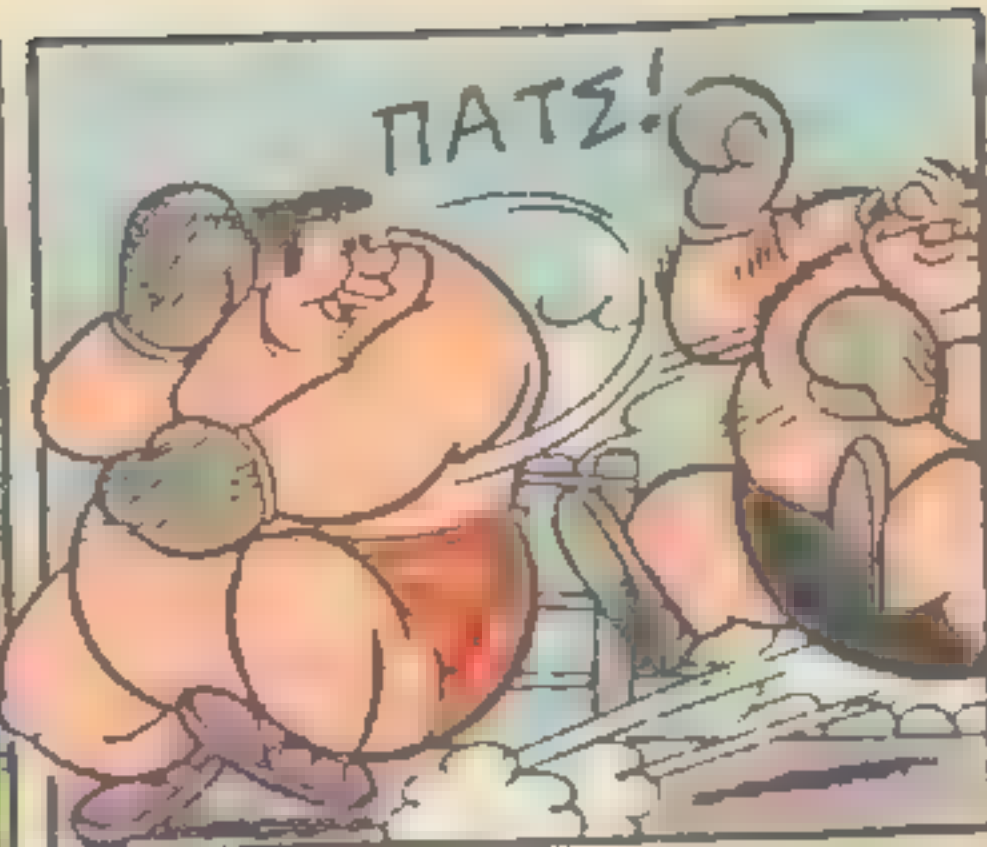
ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Η ΥΠΟΜΟΝΗ
ΕΧΕ ΤΑ ΟΡΑ Τ+Σ: ΜΟΥ
ΕΙΠΑΣ ΕΓΩ ΤΑΥΤΑ ΜΕ ΤΙΣ
ΦΩΝΕΙ ΤΟΥ Ο
ΜΙΚΡΟΣ

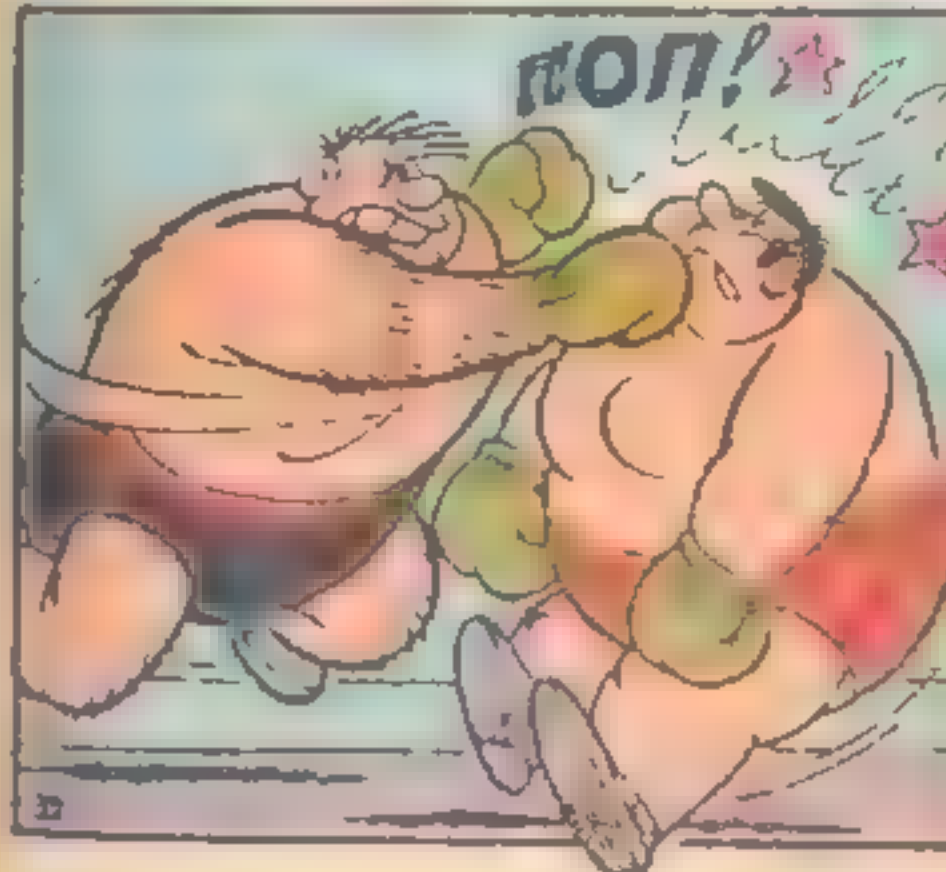
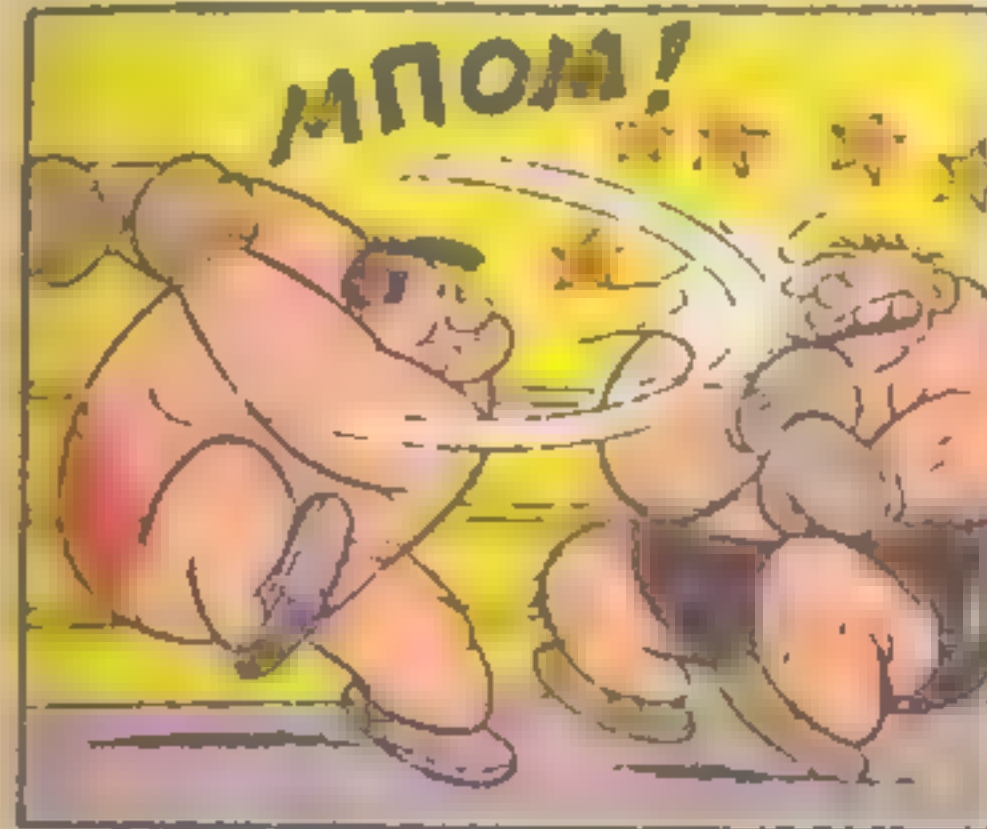

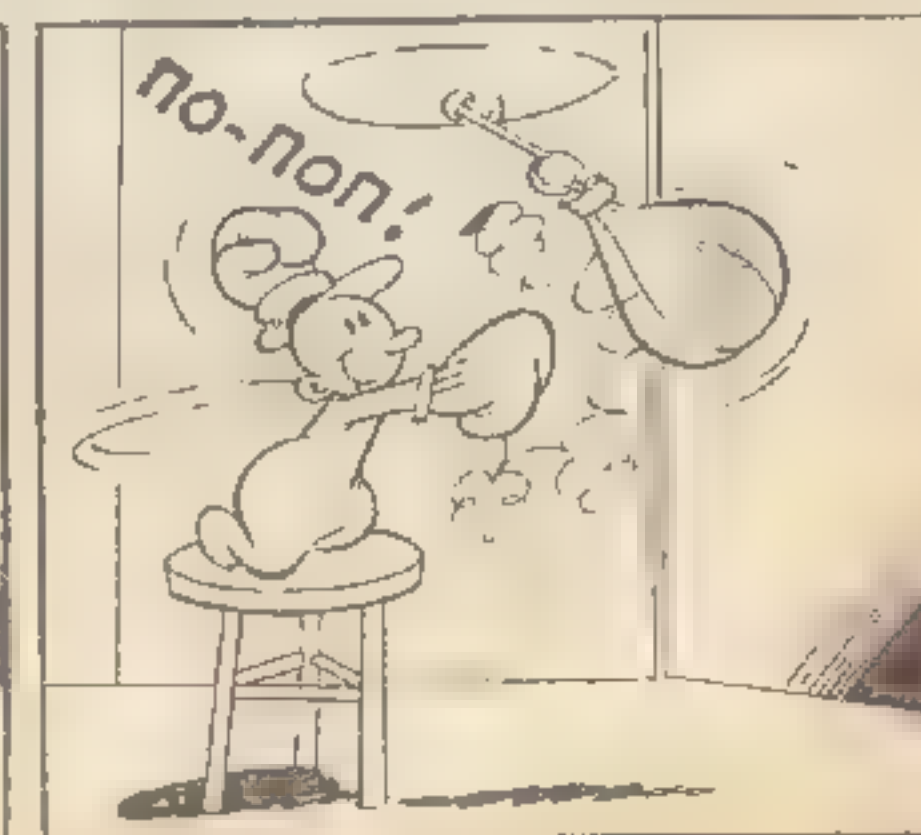
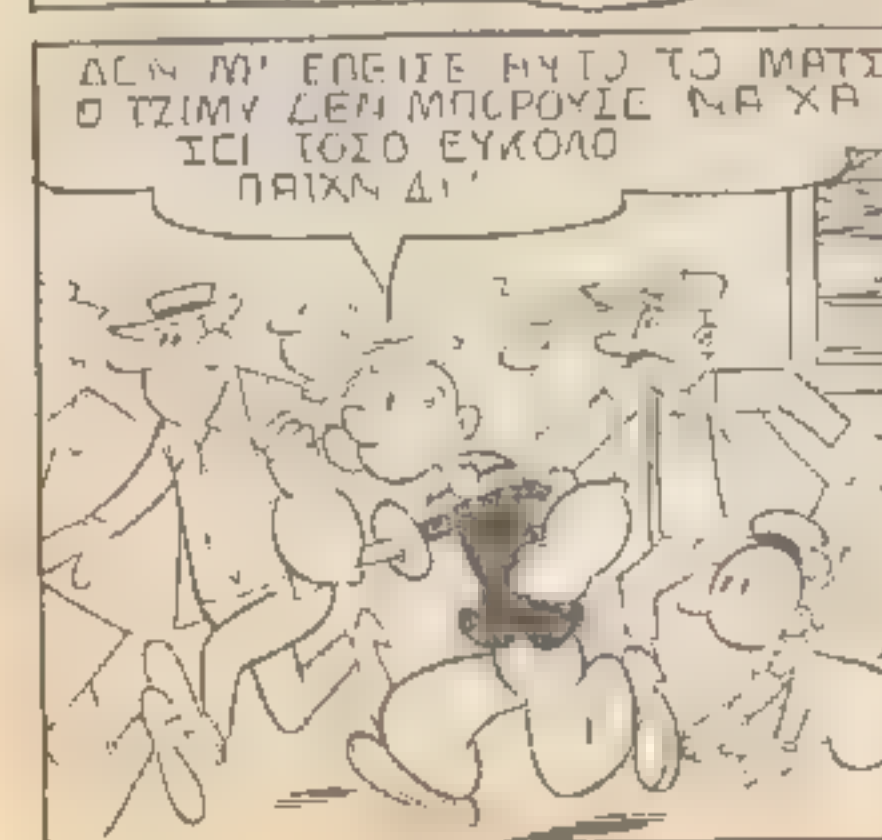
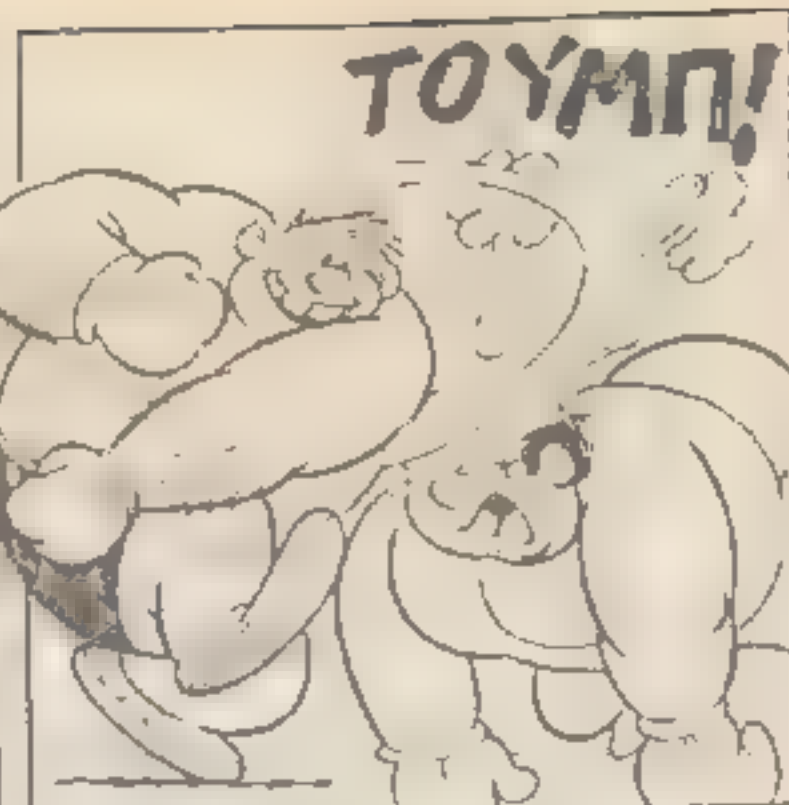

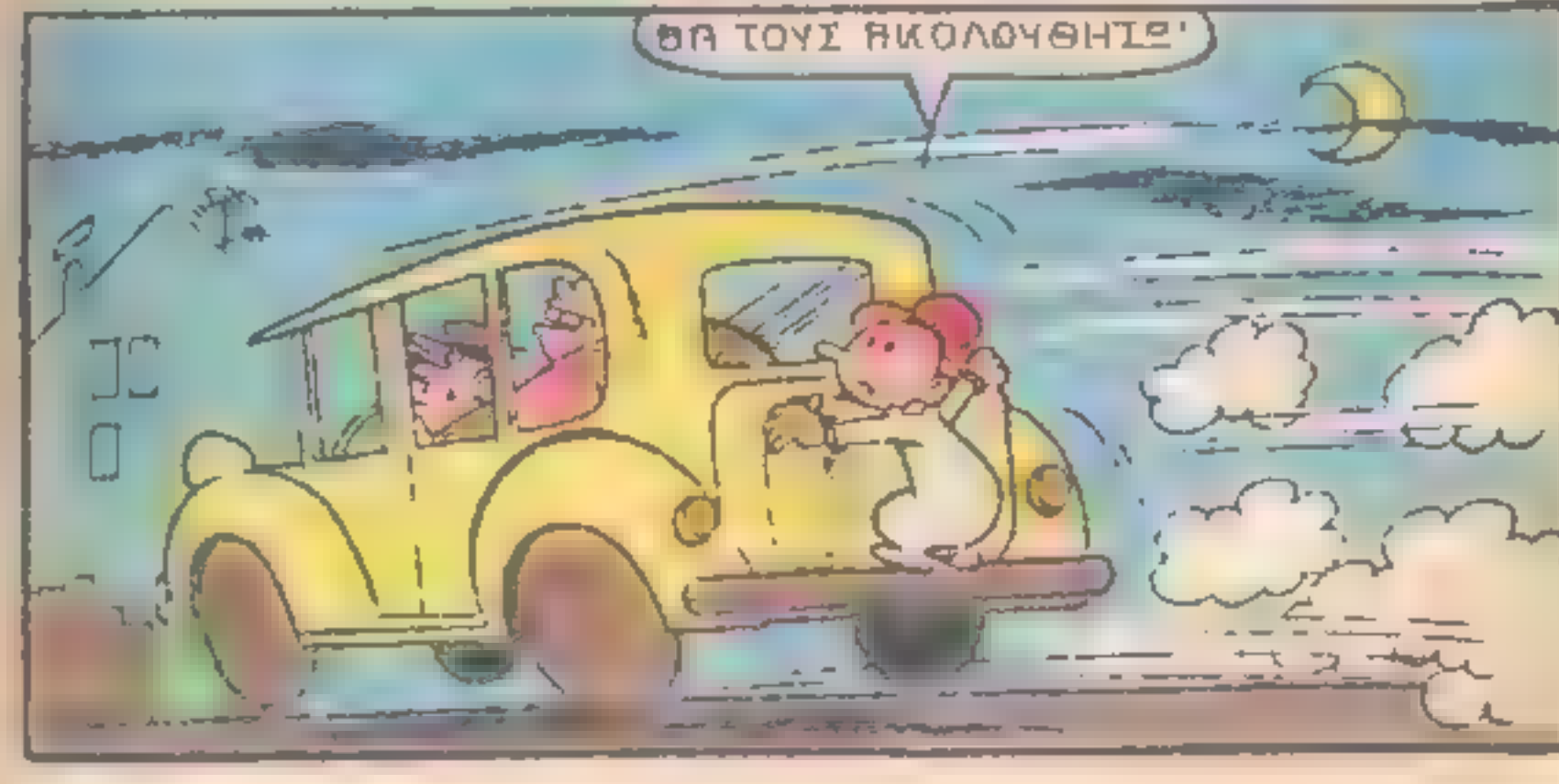
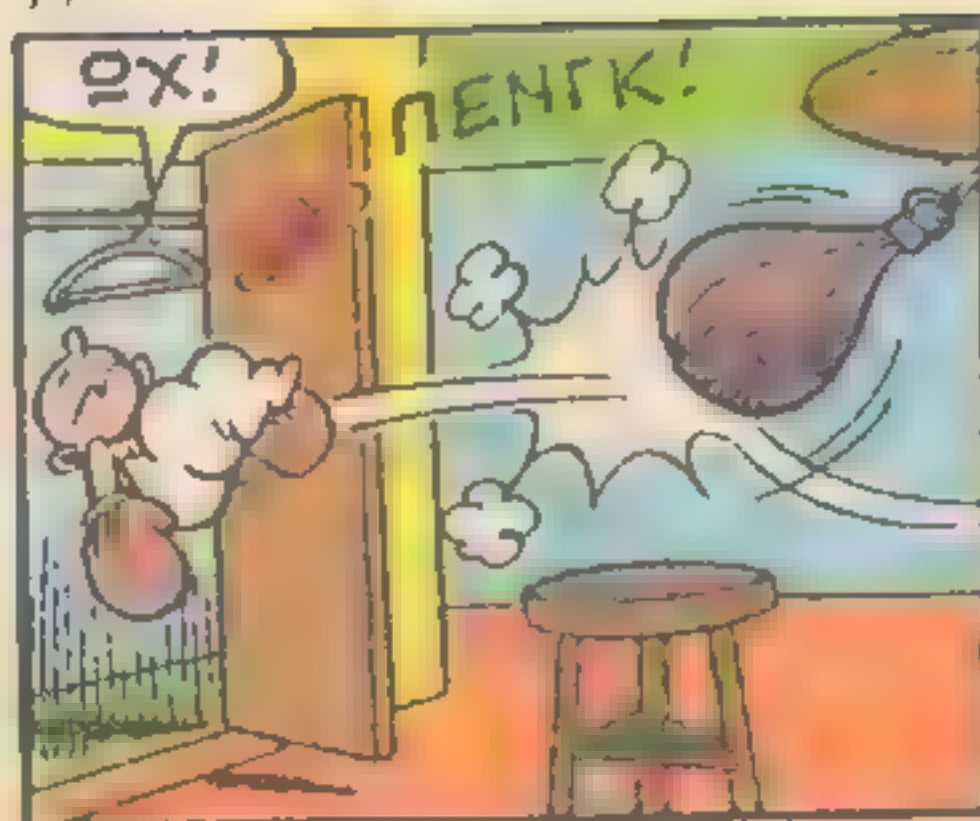
Ο ΜΠΑΚ ΕΜΑ ΕΝΑ ΤΣΟΥΒΑΛΙ ΠΑΤΑΤΕΣ!

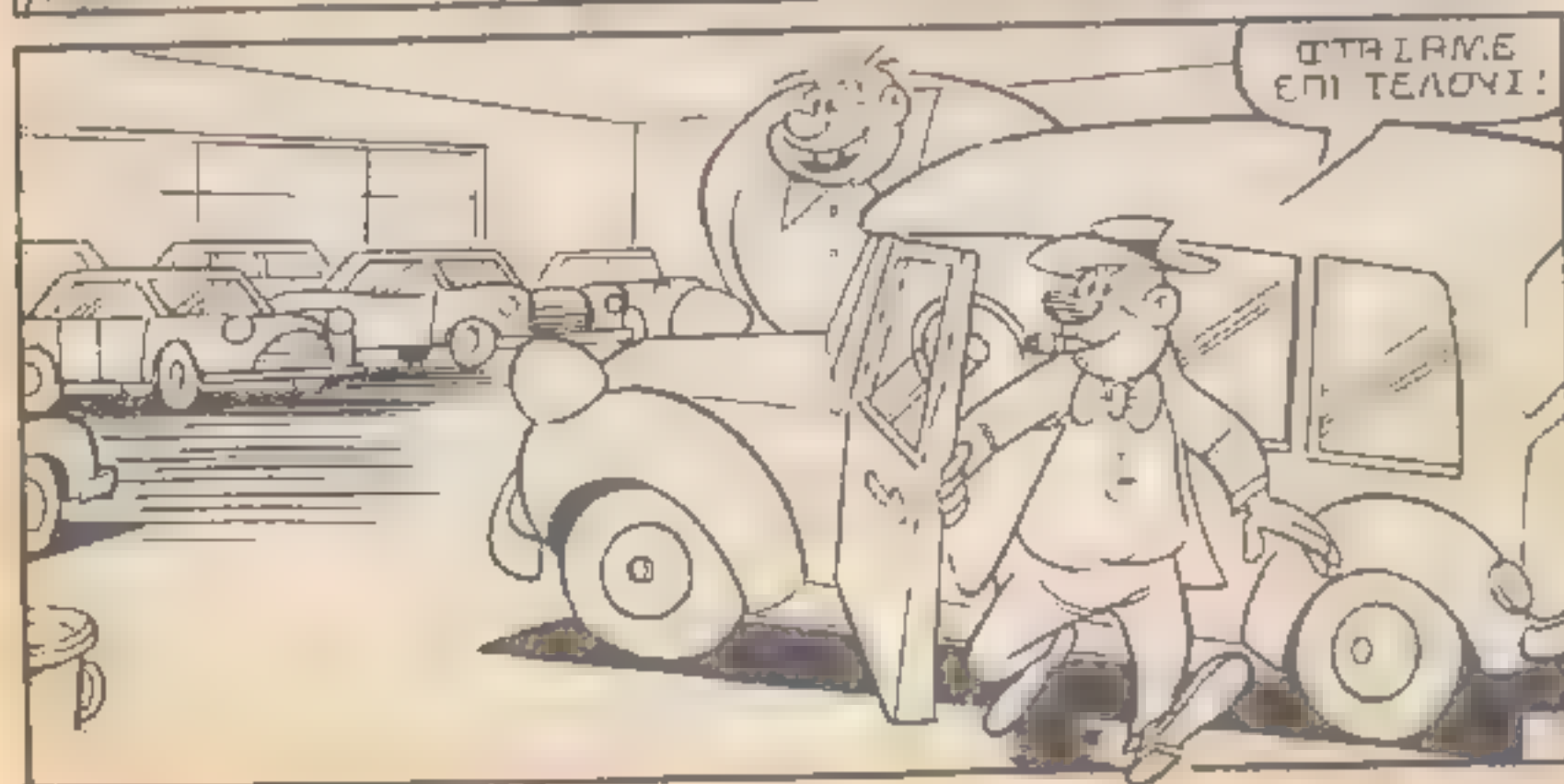
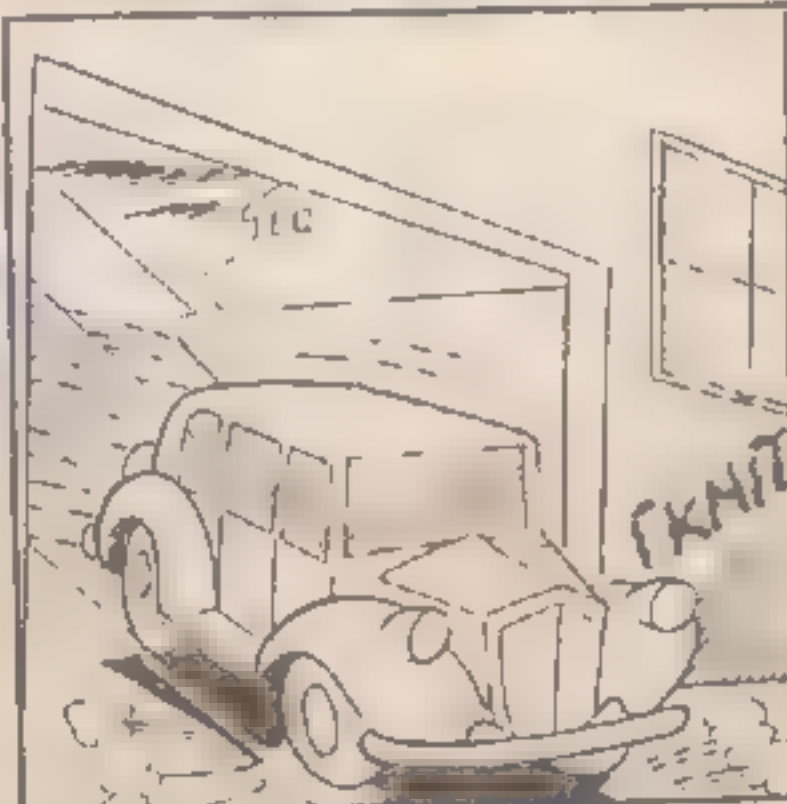
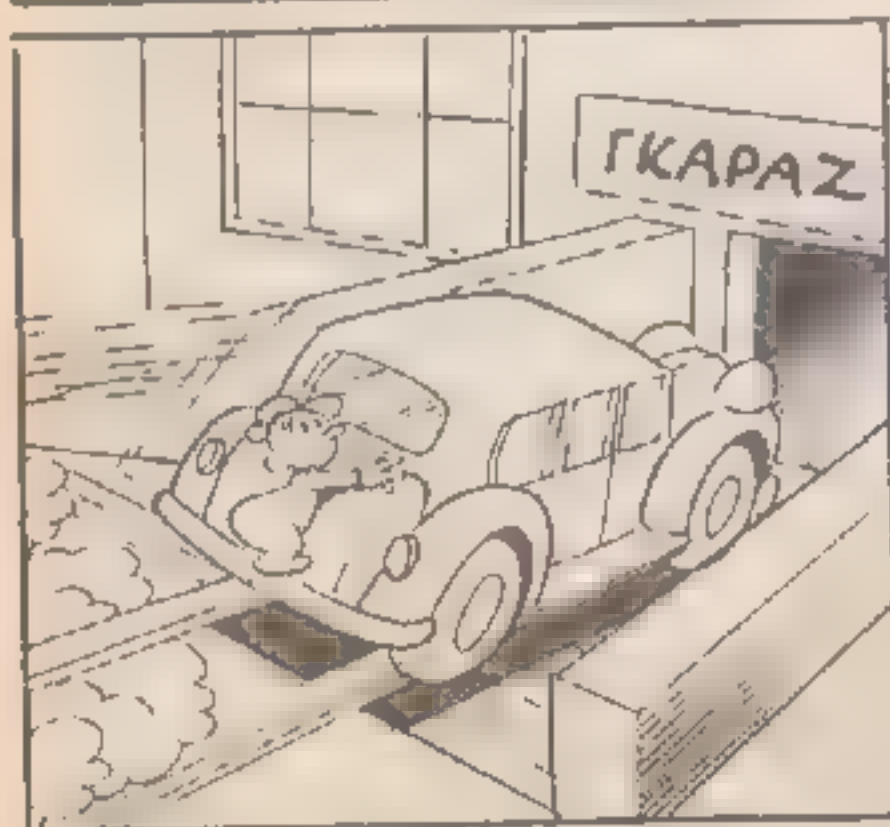

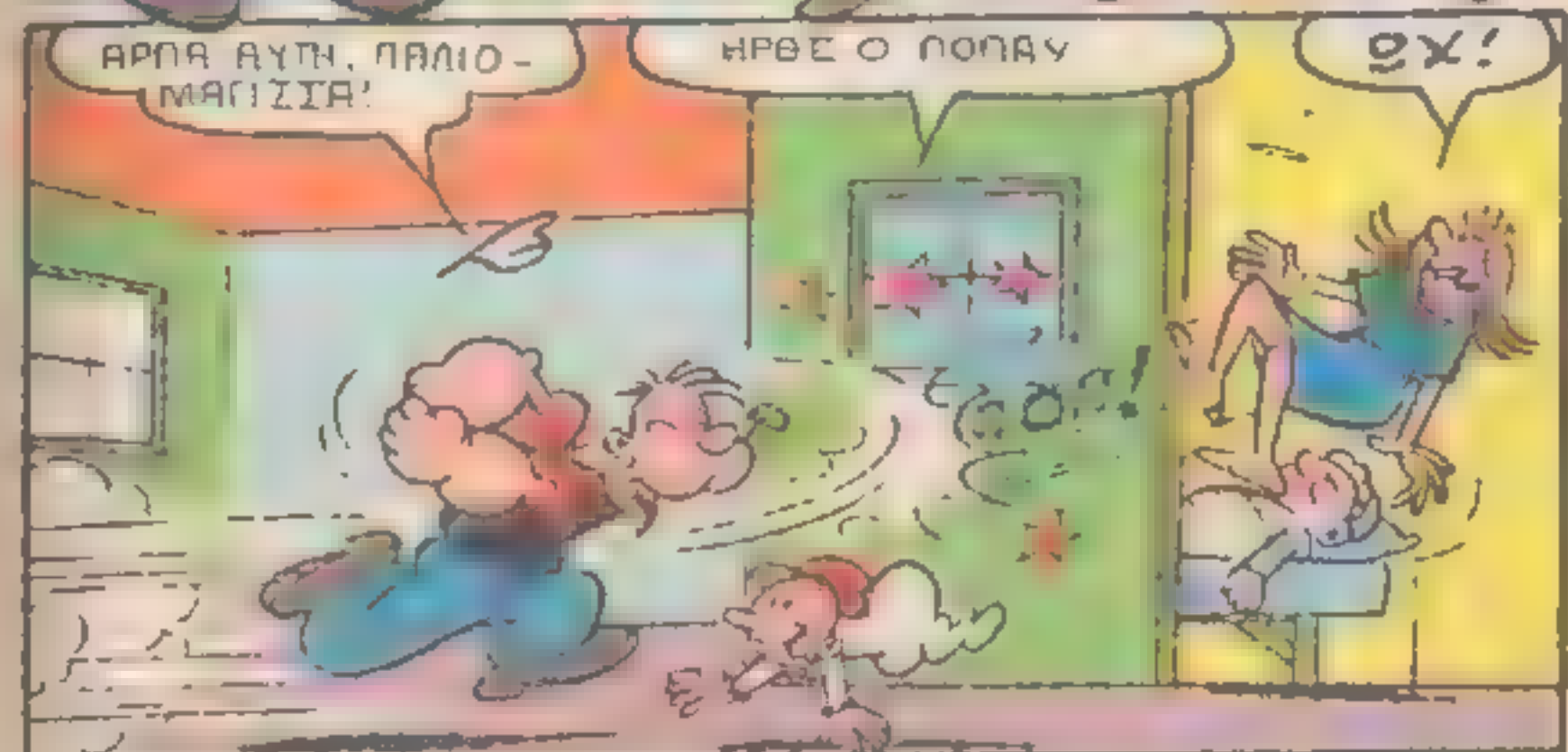
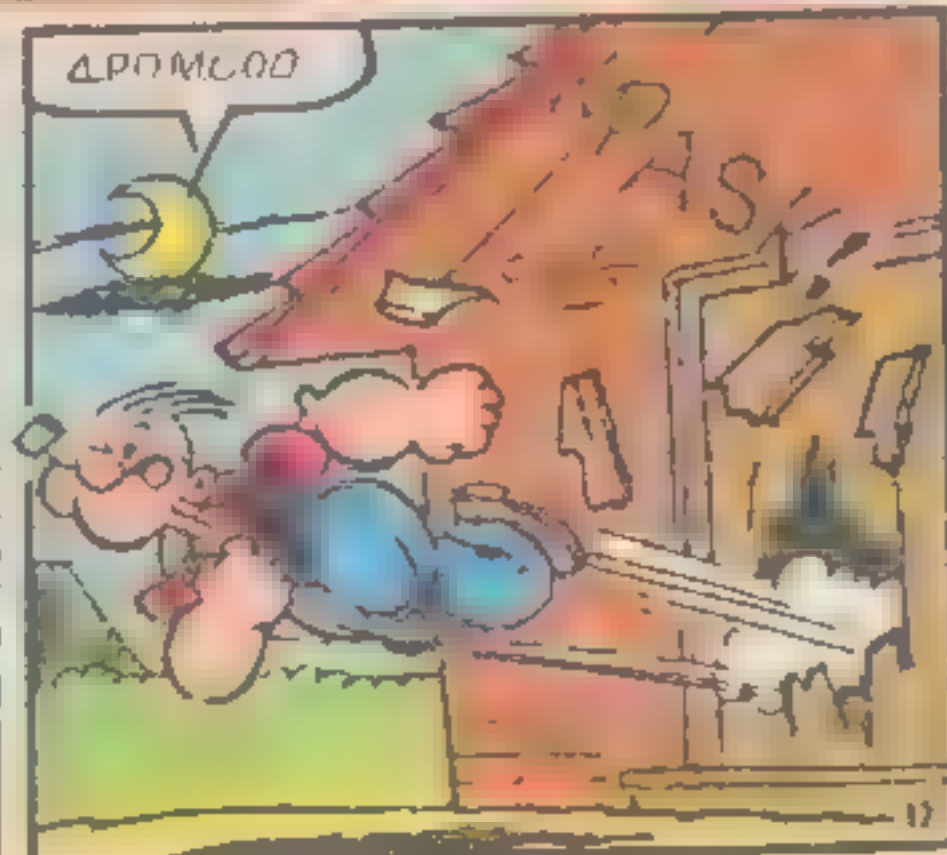
ΝΑΙ ΑΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΗ ΠΡΕΙ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ!

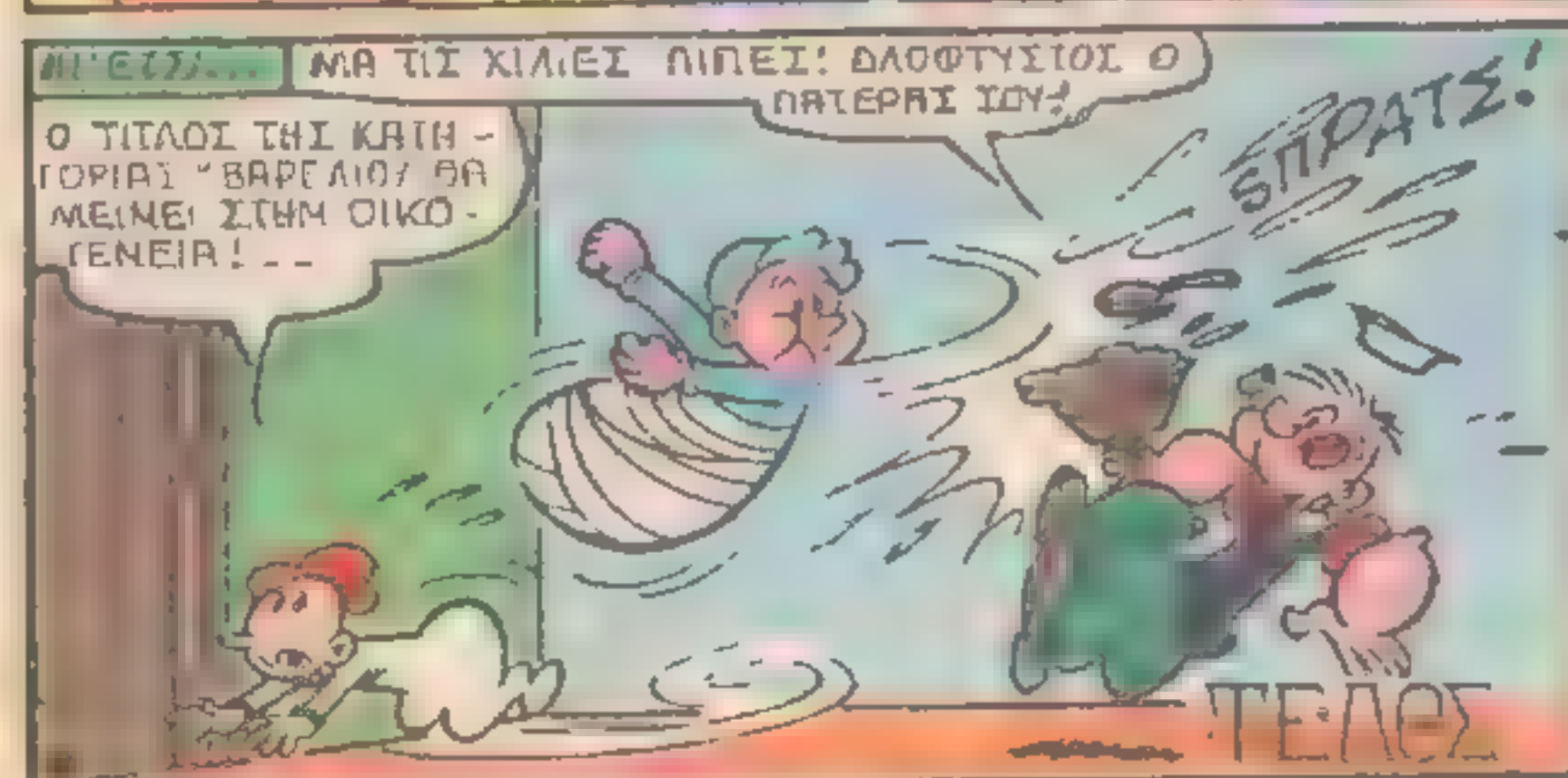
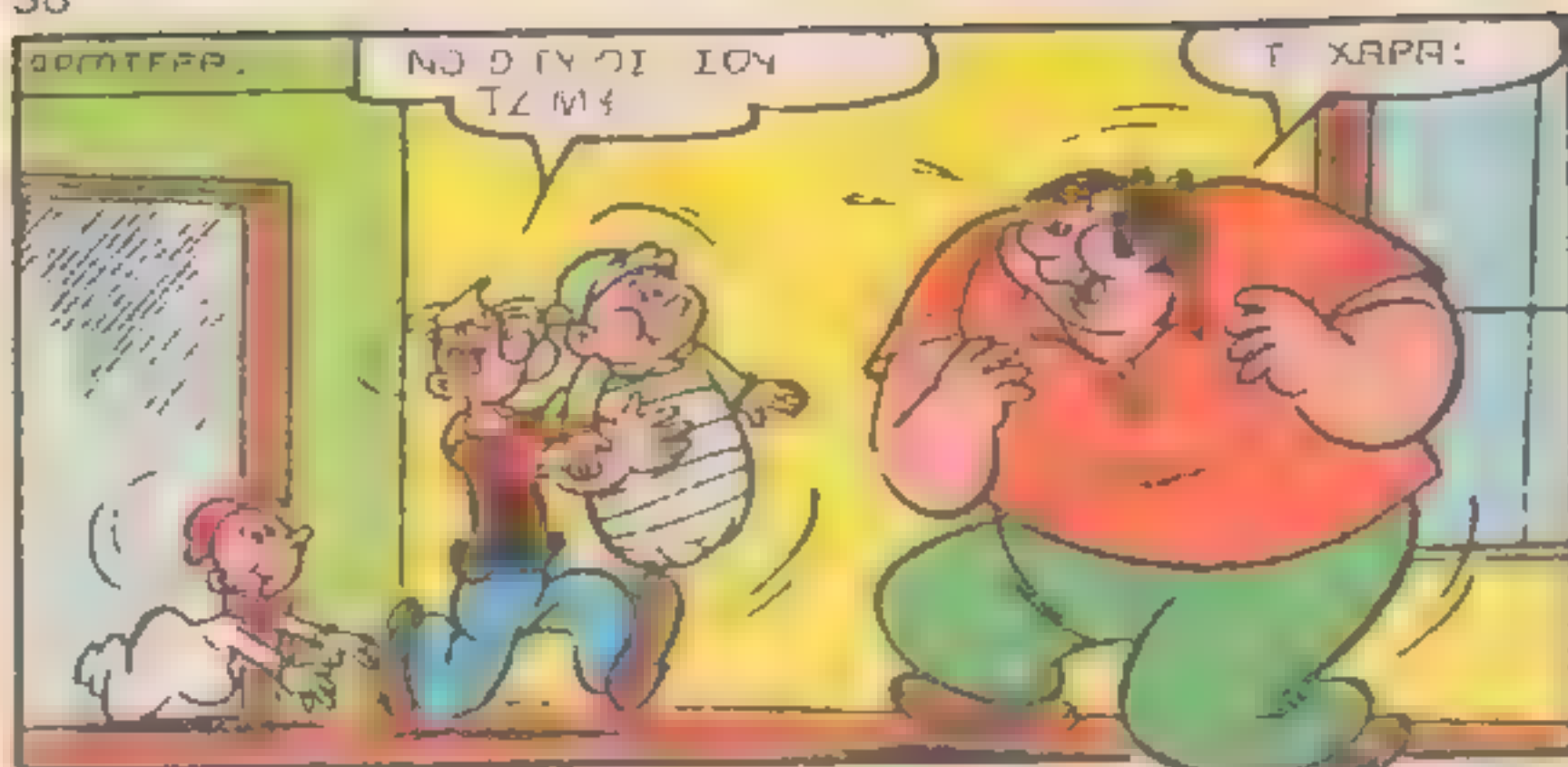

Τ' Αδέρφια

ΚΑΠΟΤΕ σ' ένα χωριό ήτανε μιὰ οίκογένεια πού είχε ἑπτὰ ἀγόρια. Αὐτὰ τὰ ἑπτὰ ἀδέρφια ἦτανε φτωχὰ μὰ πολὺ ἐργατικά. Τὸ μικρότερο τὸ λέγανε Γιάννη, καὶ περνοῦσε δλκ τ' ἀδέρφια του στὴν ἐξυπνάδα καὶ στὴ δύναμι.

Μιὰ μέρα, ὁ Γιάννης ὁ μικρότερος, ἐκεῖ πού ἔτρωγαν ὅλοι μαζί, λέει:

— Ἀδέρφια μου, εἴμαστε πολλοὶ οἱ δουλευτάδες σὲ τοῦτο τὸ χωριὸ πού ζοῦμε, κι' οἱ δουλειές μας εἶναι λίγες. Γι' αὐτό, καθόμαστε τίς περισσότερες μέρες ἀνεργοί. Μὰ κι' ἂν δουλέψουμε, δουλεύουμε γιὰ ἓνα κομμάτι ξερό ψωμί, κάθε μέρα. Ἔτσι, πεινασμένοι μένουμε τὸν περισσότερο καιρό, κι' εἴμαστε χει-

μώνα - καλοκαίρι ξυπόλητοι καὶ κουρελῆδες.

— Καὶ τί νὰ κάνουμε τότε, Γιάννη, μικρότερε; τὸν ρώτησαν.

— Νὰ ξενητευτοῦμε, ἀδέρφια! Νὰ πᾶμε σὲ τόπους πλουσιώτερους καὶ καλύτερους ἀπ' τὸν δικό μας. Ἐκεῖ θὰ ῥοῦμε προκοπὴ καλύτερη παρὰ ἐδῶ. Ἐγώ, αὐριο, τὸ πρῶτ' κιόλας, παίρνω τὸ δισάκκι μου μὲ τὰ λίγα πράγματά μου στὸν ὦμο, καὶ ξεκινῶ γιὰ τὴν πολιτεία. Ὅποιος ἀπὸ σᾶς θέλει, ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ!

— Θάρβουμε ὅλοι, μαζί σου, Γιάννη μας μικρότερε, γιατί ἔχεις δίκιο. Ἀλλὰ καὶ γιατί, ἅμα εἴμαστε ὅλοι, κι' οἱ ἑπτὰ μαζί ἐνωμένοι κι' ἀδερφωμένοι στὴν ξενητειὰ

πού θα ξεκινήσουμε να πάμε, θα έχουμε να φοβηθούμε λιγώτερο απ' τους ληστές που παραφυλάγνε στις έρημιές και ληστεύουν τόν κόσμο.

*

Έτσι, τήν άλλη μέρα, τὰ έφτά αδέρφια, μάζεψαν τὰ πιό απαραίτητα πράγματα τους ό καθένας σ' ένα σακκί μέσα κι' όλοι μαζί ξεκίνησαν να πάνε στην πολιτεία.

Στό δρόμο, πολλές φορές ληστές κι' άλλοι, τόβαλαν στα πόδια, σάν είδανε πώς ήτανε ένωμένα, γερά και δυνατά, τὰ έφτά παιδιά.

Ύστερα από πολλές μέρες και πολλές περιπέτειες, έφτασαν στην πολιτεία.

Αλλά τὰ έφόδιά τους είχανε ξοδευτή στο δρόμο. Γι' αυτό, άρχισαν να ψάχνουνε για δουλειά.

Όπου όμως και να ρώτησαν, οι άνθρωποι γελοούσανε και τούς έκλειναν τήν πόρτα κατάμουτρα

— Γι' δουλειά ήρθατε να βρῆτε στην πολιτεία; τούς έλεγαν. Έσείς ξέρετε να σκάβετε, να σπέρνετε στάρι και κριθάρι, να ραβδίξετε τίς έλιές και να βγάξετε τὸ λάδι, να τρυγάνε τ' άμπέλια και

τίς σταφίδες. Μά δώ, στην πολιτεία, μήτε χωράφια έχουμε για να σκάψετε και να φυτέψετε, μήτε λιόδεντρα, σταφίδες κι' άμπέλια για να καλλιεργήσετε!

— Και τί έχετε τότε; Τι δουλειές κάνετε στην πολιτεία; ρωτούσε ό Γιάννης ό μικρότερος.

— Έδώ στην πολιτεία έχουμε εργαστήρια κι' εργοστάσια, ξυλόδικα και σιδεράδικα, γραφεία και καταστήματα, άρχοντικά και σπίτια. Μπορείτε έσείς, να φτιάχνετε χρυσαφικά ή πήλινα σταμνιά στα εργαστήριά μας; Μπορείτε να φτιάχνετε έπιπλα στα ξυλόδικα; Αλέτρια, άξινες, τσαπιά στα σιδεράδικα; Ξέρετε να γράφετε στα γραφεία, να πουλάτεπραμάτειες στα καταστήματα; Ξέρετε να σάσατε ύπηρέτες με τρόπους ευγενικούς στ' άρχοντικά μας και στα σπίτια μας;

— Όχι, δεν ξέρουμε τίποτα απ' όλ' αυτά! άπαντούσανε πικραμένα τ' αδέρφια.

— Έ, άστε τότε στο καλό! Γυρίστε στο χωριό σας! Βγάλτε στάρι εκεί, κρασί και σταφίδα, λάδι, φρούτα και λαχανικά! Και φέρτε τὰ μας εδώ, στην πολιτεία, για να πάρουμε από τὰ δικά μας τὰ προϊόντα. Έτσι γινότανε

πάντα. Δεν μπορείτε έσείς να τ' αλλάξετε τώρα.

*

Έκει που είχανε άπελπιστή πιά τὰ έφτά αδέρφια απ' όλα τούτα, και δεν ήξεραν τί να κάνουνε, άκούνε κήρυκες να γυρνούνε σ' όλη τήν πολιτεία και να φωνάζουνε:

— Άκούστε, όλοι σας, άκούστε: Ληστές και δράκοντες, άρπαξαν και κλέψανε τήν μονάκριδη κόρη του άρχοντά μας. Για να τήν άφήσουνε ζωντανή, ζητάνε από τόν πατέρα της κι' άρχοντά μας, να παραιτηθῆ από τ' άρχοντılık του. Κι' άρχοντές μας, τότε, θα γίνουμε, λέει, αυτοί οι κλέφτες... Αυτοί, λέει, θα μάς ληστεύουνε, θα μάς σκοτώνουνε και θα μάς κάνουνε ό,τι θέλουνε. Γι' αυτό, όποιος κατορθώσει και λευτερώσει τήν μονάκριδη άρχοντοπούλα μας, θα πάρη γι' άμοιβή του τή μισή χώρα του άρχοντά μας, δικιά του...

Τὰ έφτά αδέρφια, τότε, άνέλαβαν τήν επιχείρησι, άφού πήραν έφόδια και όπλα από τόν άρχοντα.

Έτσι, ξεκίνησαν να πάνε να βρούνε τούς ληστές και

να λευτερώσουνε τή μονάκριδη άρχοντοπούλα και τόν τόπο από δαύτους.

Τούς βρήκαν πάνω σε μιá βουνοπλαγιά πουχαν τόν πύργο τους.

Έκει, με διάφορα στρατηγήματα και πονηριές που σκάρωνε ό Γιάννης ό μικρότερος, τούς νικάνε και τούς σκοτώνουνε όλους.

Λευτερώνουνε τήν άρχοντοπούλα, που ήτανε φυλακισμένη στον πύργο των ληστών, και τήν πάνε στον πατέρα της, τόν άρχοντα.

Ευχαριστήθηκε πολύ τότε όλος ό κόσμος που γλύτωσε από τούς ληστές. Ευχαριστήθηκε κι' ό άρχοντας, κι' όπως είχε όποσχεθῆ, χάρισε τήν μισή χώρα του στα έφτά τ' αδέρφια.

Έτσι, γίνανε πιά κι' αυτοί πολύ, μά πάρα πολύ πλούσιοι.

Μίλησε όμως τότε ό Γιάννης ό μικρότερος και λέει:

— Αδέρφια μου, έμεις γίναμε πλούσιοι πιά και σωθήκαμε. Γι' να τὰ κάνουμε όμως, τόσα πλούτη, άφού όλοι οι συχωριανοί μας κι' οι χωριάτες, είναι φτωχοί και πεινούν;

— Και τί πρέπει να γίνη, Γιάννη; τόν ρώτησαν τ' άλλα του τ' αδέρφια.

— Πρέπει νά μοιράσουμε, αδέρφια μου, τη μισή χώρα που μάς χάρισε ο άρχοντας στους χωριάτες, που δέν έχουν χωράφια. Έτσι κι αυτοί θά σωθούν και δέν θάναι φτωχοί πιά, αλλά κι έμεις θά εύτυχοϋμε όταν όλοι τους θά εύτυχον!

— Καλά λές, καλά λές, Γιάννη μας μικρότερα... φώναξαν τότε τ' αδέρφια του.

Και χάρισαν σ' όλους τους χωριάτες την χώρα που όρι-

ζαν.

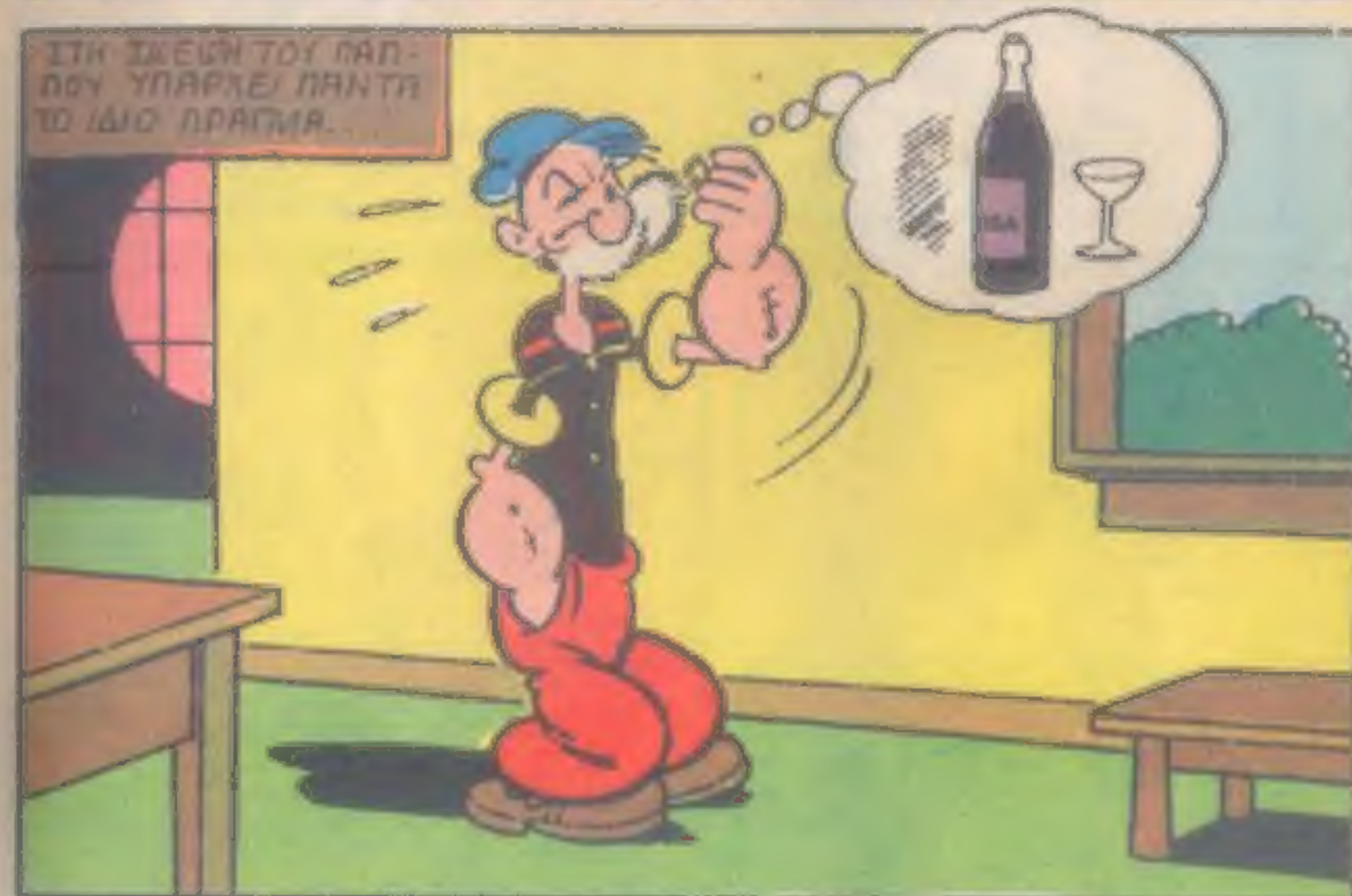
Κι' όλοι εκείνοι οι χωριάτες, που είχαν δικά τους χτήματα και λειβάδια, δούλευαν και πρόκοβαν κι' έτσι σώθηκαν μιά και καλή από την φτώχεια. Και για νά εύχαριστήσουνε τά έφτά τ' αδέρφια τά ώνόμασαν άρχοντές τους. Και πρώτο και καλύτερο άρχοντά τους κάνανε τόν Γιάννη τόν μικρότερο.

Έτσι πέρασαν αυτοί καλά πιά και μεις καλύτερα.

*

ΜΠΟΥΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

ΣΤΗ ΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΑΠ-
ΠΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΝΤΑ
ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΡΑΓΜΑ...

Σέλος